

Cséfai Szelezsán György

ARCKÉP A VERS

TARTALOM

I.

Arckép a vers
Költői álommaradék
Egy csipetnyi vers
Papírra írt titkok
A szó szobrász
Azt mondják
Rabkenyér az írás
A költő titka
A költőnek
A vágy virágai
Ha csalódnék
Hiába

II.

Ember fogózkodj!
Veled
Köszöntelek
Apámmal vetettünk
Repedések
Ne tudd meg
A holnap felvett gondjaival
Feszít a nyugtalanság
Emberek közt
Interferencia
Nem lehetne másfelé menni?
Engem követnek
Sétálok
Anno kétezer-háromban
Rendszerváltás
Botanikai lecke
Már messze
Látomás
Nálunk
Nehéz a lelkem
Battonyai harangok
Mezőhegyes és Battonya
Kemény felismerés
Mit-mit mondhatnak
Ajándéknál
Test és lélek
Korrektúra

De sokszor
Szerbek búcsúja
Menet közben

III.

Helyzetkép ma Battonyán
Helyzet-kép
Helyzet-kép
Helyzet-kép
Helyzet-kép
Helyzet-kép
Helyzet-kép
Rámtört őshazám
Helyzet-kép
Helyzet-kép

IV.

Hallga csak, hallga
Ha tettem
Szóvirágot küldök
Gazsi János
Kedves Barátomnak
Gyere hát és tekints szét
Hogy maradjon utánad
Nincs rá válasz
Battonya
A régi battonyai főutca
Elnémultak?!
Meleg van
Alászállunk
Vádat szór az írás?
Vádalku
Ádám fiának
Európa útján
Tényleg az ember?
Ember
A csodálkozás pillanatai
Nekünk mindég
Univerzumi ismétlődések
„Lassan Örölnék
Ha másnak születtem volna
Mikor már

Csak lélekben
Itt minden setét
Halló!...
Szánom és hallgatom...
Mintha Pilátus sem értené
Ragaszkodom
A gazdag
Mi végre?
Oszlik a kód
S akkor
Versbe fojtom önmagam
Tavaszi reggelen
„Közmunkások”
Eredj, beszélj
Micsoda átok
Ez lenne dalom krémje?!
Mikor már
Az írás
A papír
Víz, víz, víz
Kényszerű beszélgetés
írógéppemmel
Erika, az írógépem
„Egyszer
Genetikus lépcsők
Arameusok 2003-ban
Mert
Mi szép volt
A televízió előtt
Arculütés
Emberek?!
Hétpecsétes gondolatom
Kurázszi?
Nap és a fények
Ezer
Tanúnak hívtatok
Mindennap
Amikor
Ma - halottak napján
A nagy tél
Evoe
Este

ELŐSZÓ

Azt mondja a régi közmondás, hogy az arc a lélek tükre, de talán több is ennél...

Mert ez egy összetett fogalom, így a vers is a költő egyik arca, de nem is akármilyen arc ez.

A kérdés ugyan költői, de tudjuk, hogy az írás az alkotó lelkének a rezdüléseit tartalmazza.

Ezek a rezgések természetesen változóak, mint maga a világ. Az egyik helyen azt olvastam, hogy a költő versei az életének „hozadékai”.

Ez igaz is, mert a versek csokorba kötött tapasztalatok, amelyeket az élmények sokasága befolyásol, így...

Az arcél bizony elég változatos lehet, simasága idővel ráncossá válhat.

A fiataalkori bohóságok lebugyborékolnak az idő garatján, és ez bizonyára kihat a versek tartalmára, mondanivalójára.

Cséfai Szelezsán György verseit mindig élvezettel olvasom, merész hangvétele gyakran az elevenbe vág. Az ő világa a kisember helykeresése a nagy káoszban, alkalmazkodási készségének beszűkülése a törvények kalodáiba.

Szövegei a jelen és a múlt eseményeinek feltérképezése, de úgy is mondhatnám, hogy szociológiai igénytel történeti állapotfelmérés.

Fáradhatatlanul keresi a társadalmi igazságot. Tükröt tart az általa vélt visszasságok elé.

Teszi ezt elfogultság nélkül, személyektől és pártoktól elvonatkoztatva, de mindig a jelenségre koncentrálva.

Elítéli a korrupciót is.

Szenvedélyesen ostromozza a mozdulatlanságot, a változtatásra alkalmatlan vonulatokat, mert ezek gátolják a társadalmi fejlődést.

Érezteti egy francia író szavaival, hogy minden ember annyit ér, amennyivel előbbre tudja vinni a világ sorsát, vagy kis közössége életét.

Ars poeticája az, hogy csak így érdemes élni. Jó irányba fejlődni, a szomszéd népekkel a barátságot ápolni, és gyümölcsöző együttműködésre törekedni. Ezekbe a szép elvekbe eddig is sok energiát fektetett, nem csak írásaival, hanem szavaival és cselekedeteivel egyaránt.

Cséfai Szelezsán György a „Viharsarok” közkedvelt költője.

Formavilága, jelzőrendszere igen tágas, igényes szövegeit mindig szeretettel olvassák fiatalok és idősek egyaránt.

Bízom benne, hogy minden olvasótársam így gondolja.

Munkájához további sikereket kívánok.

Budapest, 2003. október 31.
Gazsi János

I.

**„Amikor verset ír az ember,
mindig más volna jó,
a szárazföld helyett a tenger,
Kocsi helyett hajó,
Amikor verset ír az ember
Nem írni volna jó”**

(József A.)

Arckép a vers

A vers lelki állapot:

jó ha olyan, mint
az ékes virágok, -
ha az olvasóban
lelki ajtót nyitott
akkor be tudja tölteni
égből nyert küldetését...

Napról napra, percről percre,
szívből az agyba, vallhatunk?
Jóságról, utánunk nyúl
az ősi nagy titok...

A versből: a balga vágyak
táltosa feláldozza, ami kincs,
rég szunnyadó dallamok sodornak
Brochék ígéit üli meg a gondolat,
zsarnok a forma és hasít a fájdalom,
felsír belül mint kagylóban
a mély, fáj a múlandóság,
a sebek helye, bánat, hősködés,
a vágy, az álom az élet...

Régi versek, most ha rátok nézek,
tibennetek látom képem roskadozva,
mezítelen vagyok, tőletek kérek
hófehér palástot...

Reménykedve hiszem - magányosan,
- hogy magához
ölel olvasóm, hisz könnyeim is
össze vannak gyűjtve: megkérdem tőlük is,
- vajon megérte? -

Arcképem ködbe suhanó árnyán,
nehéz szívvel rejtik el sebeim, így élek árván,
hisz sok szomorú dalom született Battonyán...

Battonya, 2003. 07. 12.

Költői álommaradék

A költői álomnak vannak
csírázni vágyó maradékai...
Bár sokszor históriáit
még ő sem érti,
mit tehet hát
ha már roskadásig cipeli?...
Most én is megpróbálom,
csokorba szedni álmom...
Nos, megjegyzem kísérő társam
a nevető telihold!...
- Még annyit -, hogy itthon,
szürkés téli felleget alatt
aludtam vízszintesen,
az álom valami olyat súgott,
ha nem akarsz mélyre zuhanni vakon,
akkor utazzál, - nem elég csak, -
egyszerűen kinézni ablakodon!...
Elindultam, vágat az álom,
suhannak a fák az égen fényesek a csillagok!
Járja velem az utam a felismerés,
leszállok, vonatom hazaért!...
Gazdag álomutazásomat bántja
álmos légszomjam, fejem kába...
Fojtogat a szükség,
a hazai nyomor, a szegénység!...
Nyíló ablakomból ébren látom
népem örökös keresztjét,
álmom nem volt más,
csak önkínzó veríték a homlokon...

Battonya, 2003. 02. 23.

Egy csipetnyi vers

Régi falumról
a mai városomnak
mert bennük mélézva
azt veszem észre,
hogy a régi fáknek
csupasz az ága...
Kis rügyecskék,
ha ti talán
nem tudnátok,

itt volt a házunk,
itt ragyogott rám
gyermekkorom napja,
a szegénység, a barátság,
a bölcsesség, a jóság
szentélyében éltem én:
Itt most, -
a falum beszélt, -
mert városomnak
ehhez már
nincs szava!...

Városom kívül maradt
azon a körön,
amelyről a régi
boldog falusi
erő és áldás áradt!
Új rangot, új címet kapott,
melytől beteg lett és fáradt!...
Battonya, 2003. 06. 27.

Papírra írt titkok

Tényleg minden írás hiábavalóság?...
Mert úgyis mindenkinek vannak terhei!...
Mikor egy könnyű írásból
egy önkínzó panasz lesz
és már nincs többleterő
az emberek panaszát hallgatni
mély áhítat és vigasz
biztatás remény ül ajkamon,
neki /nekik/ vannak sebeik,
nekem ne legyenek?...
Hisz, vállamat súlyos évek
nyomják!...
Az őstrejtelembe nem lát be két szemem,
nekem sem tárja ki titkait a végtelen!
Az élet magában hordozza
a múlandóság erőit
mint a nap az éjszakát!...
Hordok én is embervétket,
hisz csak egy múló árny vagyok,
- ember vagyok, - engem is vetnek
a habok, ilyenkor jobb ha írhatok...
Battonya, 2003. 06. 23.

A szó szobrász

(a költő)

Kinek köszönjem meg,
hogy írásom legyen
hála vagy dicsőítő ének?
Köszönöm, hogy ír a gépem
lelki békességgel,
mennyei őrzéssel.
Köszönöm,
hogy papírom futóárkában
szavak fölváltott csillogásban
visszfényként futnak
titokzatos szimbólumokkal!...
Fényük akár az éjszaka rejtély!
Igaz, felépíteni gondolatokkal
sosem tudom, így csonka toronyként
csak susogva zúgnak bús dalaim,
engem mint menekülőt elárulva!...
Betűim koronájukkal
a fehér papírra feketén hullva;
olyanok mint a sárral bekent
színtelen szárnyú képzelet!
Köszönöm az írást, az asztalt,
az olvasót, ha beléje olthattam
bús imádságom, köszönöm,
hogy idejét rabolhattam!...

Battonya, 2003. 03. 24.

Azt mondják

Grafomán vagyok. Nem.
Megkérném szépen,
üljünk ide egymással szembe
a zöldellő fűbe,
odaülök én is,
tőprenkedőn és csendesen:
mondom, - kínoz a sejtelem
olyannak látom életem,
emlékek szelíd, néha vad,
kísértetei kísérnek,
- ilyenkor add, Uram,
hogy ne ítéljek, -

ne ejtsek több fájdalmat,
lelki sebet,
legyek csak golyos és pólya...
Megkérdezem tőletek:
miért vagyok én grafomán,
talán azért, mert
nem röpködnek bennem pillangó szárnyak?
Azt üzenem, hogy az írás betűjét vallatom
én ily szélfűtta legény
fölsong benne, legbelül
sok ostromzó emlék,
szél űzött álmom vágtazik
a fák tetején.
Az írást akarni kell és merni,
mozdulásra készen
oszd szét
hisz, csak egy könnycseppnyi.
Ajándék a pillanat
örvényében ennek az átkos
ember zivatarnak!...
Battonya, 2003. 08. 02.

Rabkenyér az írás

Mikor az ember nem tud
hálát mondani!
Ha nem tudja érezni,
hogy az emberszívekben
bánat él, -
ha ezt írja meg
szenvetélyel,
ha nem tud
éhet és szomjat oltani,
- csak ír, - meddön!...
Célt nem ér!...
Ha elborítja
a torz szenvedély,
ha gyilkos írásán
elomlik az erény,
ha átfogja elméjét
a sorsos bánat, mely él,
ha eltávozik az áltató remény;
Itt vagyok én!
Szívem mély bura indít,
fojtott panaszba tör fel a hit,
miért írom?... A holnapok kőszikla gondjait?

Nem lát mást szemem?!
Írásom riad... E titkos rengetegben
Sóhajtás árad,
Te bennem élsz,
s én benned!
A titkot Te oldd meg!
Nekem vallani kell, az igazat vallani,
szívem szorong sírni, alázatosan
térdepelek Ó szent Bú - hidd el,
rabkenyér, de kell, - írni! -
Battonya, 2003. 04. 07.

A költő titka

Valami kínos nyugtalanság
feszíti az embert,
az írás lelki állapot:
Ha úgy tetszik, ártalom.
Öntüzésben égő állapot,
mindig munkáló,
roppant hatalmas hajtóerő
a szenvedés kohóján ördögöt
legyőző,
mindig gyümölcsöt termő,
az írás húrjain jól játszó,
vert, áldott, éltető erő:
szent kikötő!...
Bús vérzés, vidám gyönyör,
kacaj, könny, valót ígésző,
tettre ébresztő!...
Az ember elzárkózik az emberek tömegétől
majd előbújik az írással kezében,
ki csöndben ki házi köntösben,
meleg nyárban, fagyos világban
mint kicsiny láng hirdeti gondolatait,
az élet baját, diadalát,
hogyan azután szélnek adja...
Írnia kell, nagy-nagy alázattal,
hogyan aki gyűlöl az is szeresse.
Szeretetébe burkolva lelke legyen az írásnak,
csak így lehet boldog, ha hallatja szavát.
Ne kérdezzétek tőle: vajon megérte?...
Battonya, 2003. 08. 09.

A költőnek

írás a fegyvertára

Nála a mérték tökéletes,
kezében toll a fegyver,
minden erőt a megélt s a
látottakból vesz fel
és sohasem téved,
ha kell fűzfapoétaként
meghajol hétszer,
előtte mélyen szántott papír
tisztá gondolat s meleg szív
égszínű engedelmesség
szó és alázat,
könnyes és szelíd szem
cselekvő kéz
egy célja lehet
csupán
építeni az írást
mint csiga a házat,
s ha kell dadogva is
suttogva vagy leírva
a korról vallani,
az igazat vallani!
Alázat.....
Hiába?... Ha nem lenne ő poéta,
akkor ki szólna, ki mutatna vissza
a temérdek emberi gyarlóságra?...

A vágy virágai

(Lélek vándorlás, vagy mosás)

A lelkem mélyén vergődik a kérdés,
- megdöbbentő rá a felelet. -
Keresed-e még?
A földi élet folytatásait, vagy elég?!
Amíg olvasom szorongó szívvel
a Biblia kétezer éves magyarázatát,
„veszteségedbe ne nyugodj bele,
keresd még, keresd,
mintha volna még!
Lesz nekünk még!...
Az írás a lélekbe hasít...
S egy másik: „...a teremtet világ
vajúdva várja a feltámadás fiait...”

Ó add, Uram, ne mag, inkább virág legyek.
Nem szeretnék, irgalmazz nekem?...
Én tudnék mosolyogni az idegenre.
Nála feszítenék gólyahírként,
rózsaként, lassan észrevétlen.
Tarka pillangók szállnának kelyhem méhébe,
s a szorgos méhek vinnék szét belőlem
az ujjongás porát.
A lét örömeiben nyílnának bennem a vágy virágai,
nehéz orchideák s bódult rőtgyulladt rózsák.
- Én beengednék mindenkit szirmaim fogadótermébe:
szenvető embert, magányost, megfáradtat,
Ez hajtja, lelkem, vajúdó hitem titkát!
A valóság, társaim földi nyomora fáj sokkal inkább!...
Battonya, 2003. 08. 21.

Ha csalódnék

Ha csalódnék a költészetben,
hazudnék, ha azt mondanám
nem bánt, - s ez gond, minden
embert fenyeget, bár,
csak egy aggodalom él lelkemben;
hogyan városhoz és annak
lakóihoz hűtlen nem voltam
s még élek, ne legyek!
Éltet a remény,
ha elmegyek a „minden élők útján,”
talán - mégsem tűnök el egészen,
- nem tudom, - mennyi idő múltán,
jelenek meg emlékképpen azok szívében,
akik azt mondják itt élt, innen ment el
végre...
akikre rájuk mosolyogtam,
akiket olykor megcsókoltam,
azoknak mondom, hogy fejemet már ellepte a dér,
- lám, - most mondhatnák, -
ez elvesztette fejét beszél:
Ó hajtsatok térdet, fejet,
emeljete fel engemet!
Jaj, csak szép emléket tudnék hagyni,
ha csalódnék, könnyeim városom fürdeti!...
Battonya, 2003. 02. 25.

Hiába

Küzdöttek őseink megvívni
te nem tudtad megtartani
jövendőnk és napi
életünk alapjait.
Elvtársad feladta
végül rád szakadt
a nagy omlás
mint felgyülemlett szemét
füledbe úr rikoltja
hitvány életed rothadt. - úgy a, -
erősen látni fogod, - ő a te sorsod orvosa!...
Lépcső, - nem emelkedik, lejt,
az alázat küszöbén,
meg nyirkos pincék ölén,
te a nép fia,
te, te elkeserült figura
öntudatlanságból sorsod
apránként szelték karéjba!...
Így ha, - egy emlék marad az
öreges szívében, - Más sem, csak az. -
Dicsérjük mi szép volt,
mert itt most elenyészik!...
Mert az itteni nagy rablók ellen
nem érkezik válasz,
ne fogadd el sztárnak
öröm helyett meséje a bánat
száz karral ölel lágyan
gazdag szókinséssel fizet
Nyájas isten, térdelő szelídség,
égrenyíló palota ablak,
mennyi csendes, megbékült lélek?!...

Battonya, 2003. 10. 21.

II.

**„Nem ért szerencse, nem ért balsiker
szavam szerelem kérte,
Bocsássatok meg, ha jó a versem,
és szeressetek érte!”**

(József A.)

Ember fogózkodj!

Örökforgó ringlispil az élet,
ezer veszéllyel jár:
elkophatnak az erős láncok,
csődöt mondhat a cél,
kibillenhet az egyensúlyból, -
lehet bármi, ami az utadba áll...

Változunk, mindannyian Te is, én is
töröljük le egymás könnyeit,
kövessük azt,
ami megosztható mással,
szolgáljuk ingyen,
ha szegény is,
ha kell egy száll ingben,
egymásért erőről-erőre,
ember,
a sors hordoz, forгат,
vezet, vigasztal, rángat,
csak a helyed
az élettered ne add fel,
míg az örök hajnal rád nem virrad!
- Így volt ez tegnap is,
így lesz ma is,
és így marad örökre is!...

Battonya, 2003. 01. 07.

Veled

*Tisztelettel és szeretettel ajánlom feleségemnek
házassági évfordulónk 50. esztendejének napján.*

Neked beszélek,
vállalom becsületesen,
híven, igazán, nemcsak
beszélni akarok,
sarkig kinyitott szám szegletén,
bár, a kitárulkozás is
sokban segíthet,
ha levedleni próbálom
kígyóbőrömet, mert romlott,
Anyám tartott kincsnek,
s tanított téged áldani jónak
rád derül az ő arcképe
bevált a hit.
Te vagy, kit hisz lelkem.
Már szemem, álmom, nehezül,
de ha két karod átölel, érzem.
Éberem őrzi e két szem.
Könnyes. Gyöngye perereg...
Mint kertünkben az akáclevelek...
Sötét a szívem virulni
csak beszédes fényben tud.
Szám meg beszélni ígért,
de dalra becézi a csendet
ilyenkor a nyelvre nem illik fátyol.
Más vagyok én. Aki voltam...
De a kép az nem fakult.
Él bennünk az út a múlt.
Ez amit most neked papírra vetettem,
a hosszú boldog együttlétért hála!
Ki rám kíváncsi - kérddje őt felőlem.
Nekem kevés a milljó, hogy őt dicsérjem!

Battonya, 2001. 10. 15.

Köszöntelek

Köszöntelek, - én, a sárfia,
hetvenedik karácsonyodon.
Vallok neked egy egész
élettel,
mint éjjel
a hajnalnak.

Mondom égne,
mondom csillagnak...
Ha majd síromon domb lesz;
ott is, akkor is akarlak.
A kezem reszket,
átadom e verset,
tudd meg,
csodálatos volt, valósága van,
annak mi velünk tova suhant,
hajolj még énfelém.
S szólnék: fogadd el,
légy kegyes,
imádjon hát örökké
szomorú két szemem.
Köszönöm,
hogyan gondoztad lángját
futó életemnek.
Versemben a neved Mária:
szép volt, játék volt az
élet, veled, Istennek hála!
Hidd el, köszönöm,
hajolj énfelém.

Battonya, 1997. 11. 21.

Apámmal vetettünk

Egyszer régen, apám önkezeivel szórta,
polyvától szelelt mag, válogatottan hullt a porba.
Kóbor galamb, madár, varjú kicsente,
Apám kalapját lassan megemelte,
aztán belebámult a vetésbe...
Én kisgyermek, néztem, csak néztem,
aztán megértettem egészen,
nekünk ebből kell megélni majd,
ahogy titkon utána lestem -
„Fiam ez az élet, mely nekünk terem,
ha kihajt!”
Ma is tudom a föld méhében a kicsi mag
elrejtve, idejére vár csak...
Göröngyök nem gátolhatják,
s a vad gyomok sem őket;
A szemem méléz könnyel fődve,
mint az árva, ki apjához
visszasajog s néz a földbe...
Temető szántásban lévő emberszívek
üzenetek nekünk, a mai Megvetőnek.

Visszanéző itt az emberszem,
és te barázda serkenj fel!
Temetőben a szorgos, hű kéz,
tétován lép a magyar láb!
Isten adja, hogy termése beérjen!...
Battonya, 2003. 08. 10.

Repedések

Egy sokszor próbált életem,
- a legfontosabb az, hogy az ember
álljon résen...
Mily olcsó megnyilvánulás!...
Hamis szóból faragott virág,
Hm... - Gazdag ajándék kincstár
- egyszerű -
belsőharcom
a válságot átszárnyalom
mindent, mi bennem
békét összetör,
mi mardos belül esztelen,
mert tudom,
hogy az ítélet tűzében
egyszer minden gond elég,
belsőharcom
egyszer békén elpihen...
Ez a hit jár velem,
lelkem repedéseit
én viszem a tűzre,
hagyom, hogy a tűz átjárjon mélyen,
az Isten fazekas műhelyében...
Battonya, 2003. 06. 23.

Ne tudd meg

Ne tudd meg - a jó írás várat.
Nem hajlik az írás mindig jóra.
Gondolataim lebontva,
hisz már régen mindent szétosztottam -
pedig soha semmim sem volt,
nem csoda, hogy nem gazdagodtam meg soha!
Az írás sokszor, - de sokszor, -
sziszifuszi erőlködés,

önsebző lepkekergetés,
s mégis szívemben égő,
hő vágy támad,
új csírákat bontani, a szó
kihajt, mint a száraz kóró.
Ki tudja, ki érti az írás Krisztusát,
a szaggatott gondolat végtelen sorát,
erőnk megfeszítve együtt sem tudnánk
ki az ki írásra hajt, - vizsgáztat,
s magát adja életem urának,
panaszom lehet-e hát nékem,
arra, hogyha nincsen szavam amit oszt?...
Százszor hálát adok neki itt és most!

Battonya, 2003. 05. 31.

A holnap felvett gondjaival

Amikor a tegnapit
szeretnéd elérni
a végtelen sor végén,
amikor már
álomvilágod a ködben
elmerül,
amikor gondod parttalan,
mint az ár, szélesen terül,
mikor nem tudod mi jöhet még
az élet hét tengerén,
a napok átvérzett végén
a bomlott lét,
vagy vak harc a sorssal,
vagy egy kibontakozó erőter,
vagy, vársz egy szót még, valamit,
csak súgni tudok: - Eltelik!...

Battonya, 2003. 04. 07.

Feszít a nyugtalanság

Gyakorta kérdik: hogy vagy?
Köszönöm, - szememben pislog
a fény, se szó, se könny
ezen már nem segít,
a kérdező csak mosolyog.
Tudod: mondom én, az öreg,

szelek hárfája zeng,
itt már az ördög néz velem
tűnődve farkasszemet,
tegnap még az őszi fák alatt
Isten lelke itt járt
s kegyelmet kínált...
Ó te garabonciás vén hülye,
csak faragod a süket rímeiket,
s azt hiszed porba hull a sok bilincs,
lelked mint a membrán, könnyű vagy!
Ilyen nincs! - tényleg nincs?...
A bűn szolgálóinak szívéből vallomás úgysem fakad!
Mogorva öreg, azt hiszed szabad vagy, szabad?!...
Gyere közelebb, - nem látod,
- álmodat a károgó varjúcsapat
rég belepte!...
Tűnődve ballagok önfeledten,
szörnyű, hogy a világ így sodródik a bűn felé!...
Üzenetet röptet a szél, a szökött fény,
a levegő a világ sarával van tele!
Holnapután művem eltemeti,
még csak meg sem kérdezi,
hogyan vagy?
- Te vén bolond!
- Kár volt neked dalba fogni!...
Battonya, 2000. 11. 20.

Emberek közt

Szívemnek nincs titka már:
Hisz semmim sincs, mit felmutassak
magam szerint, csupán a rosszat...
Igaz, a költők álmodoznak,
- az ebek csaholnak,
vége-hossza nincsen a panasznak,
a sóhajnak, könnynek, fohásznak!...
Mire a béke, mint űzött vad, szalad,
rég-új sebekből a gazdag zsarnokember halad.
Lelkem elborong - Jézus,
egyetlenegyszer írt a porba
nem tudjuk, - mit írhatott, -
de a kövek leestek sorba,
az olajfák mozogtak suhogva,
bánat hegyén fehérén az Úr,
a földön vaklárma, önhitt akarnokság,
bosszúság, kinnal, könnyel, vérrel

nimfák helyett martalócok Niolék,
mellverők megtagadnak Istent,
szülőt, testvért s jóbarátot,
a könnyek szememből peregve hullnak
hideg hasogat nyáron is vág a tél fagyja!...
Néma este Fauszt kínokat nyelek, nyögve
mellém ül a múlt s amit versem ad keverve,
Heraklész-erővel loccsantom szerte!...
Oh, ember, hisztériás démonként
jár köztünk a béke,
nincs köztünk csak káosz és zavar,
csak küzdés, bánat, szegénység, nyomor,
fekete sorsok sötétjében jár a magyar!...
Battonya, 2003. 04. 23.

Interferencia

(Hullámzó hangulatkép)

Szürke alkony ült kertemre,
vad szellő legyint, fűjdogál,
barackfánkról virágszirom
ringva suhog messze-messze!...
Egy munkás fáradt nap után,
kapunkban méházok este, -
a termő bimbóknak halál zihálásán...
ebek csaholnak vágyva
a biztos és kitartó futam után!...
A „Centrumból” templomunk harangja szól
hasít az égbe föl,
kis városunkra a nyomor terít ködöt!...
Cserebogarak zsongva szállnak fölém...
Az ég sivatagján, a nyarakat dajkáló
szeretet tavaszán...
Történik ez itt és most!
Mikor nekem (nekünk) a ködfedte holnap
gyötrelmes bizonytalansága
szakadt felhőkön át
a hold is, csak gyér fénnel integet...
Már soha örökké nem lesz más imám?!
Szegény viskók fáradt álmán
szürke fátyol, az életgond fáj,
Battonyán...

Battonya, 2003. 04. 05.

Nem lehetne másfelé menni?

Jaj, ez az út nagyon nehéz!
Mert kialudt a lámpásom,
a hit elvesztette reménységét,
a békeesség a szeretet üzenetét!
Rogyott a híd, a város, az épített út romos,
a történész majd mindent megokol,
- hogy ezt a nyomorú sorsot, -
mely a csodát most neked termi...
Micsoda szám!
Ez a kemény felismerés szétveti rajtad szárnyait!...
Lihegve járom városom, Battonyát!...
Ez egy vert pusztá,
meg nem gyógyul soha!
Hiába ordít, hogy éhes, hogy fél
mert Mária országa szegény!...
Battonya, 2003. 08. 04.

Engem követnek

Uram, Te küldted őket,
Te adod az írás kegyelmét,
Tőled van írással teli a lelkem,
Tiéd tehát a termés.
Tőled az írás a ciráda,
szavad igazság nedveiből
nyerem az írást,
úgy építkezem, mint egy növekvő fa,
lángja nincs csak tüze,
semmi nem állít meg,
hogy ne daloljak
mikor az erdő zöldell,
mikor szeretet templomot
építek fel az emberekben,
mikor sétáim közben
az utcán meglesem
amint hajlottan
előhozom bizonyosságait
egész népemnek...
A holdfény követ
megállapodva bennem
mennybe vontat az ősalázat
pedig panasgom
a valósághoz képest
csak szürke vázlat!...
Battonya, 2003. 07. 30.

Sétálok

Alkonyul az augusztusi napsugár.
A battonyai Petőfi parkban megyek,
lassacskán az érparton lefelé.
Énekesmadár dalol a fán,
lent a parton megpihenek,
hisz a mi századunk emberének
ideje van legkevesebb,
lassul az élet szívverése;
rablógazdálkodásba kezd
annak ellenére, hogy kincseit
tárja a természet. Itt a folyó közelében,
az opálos párában, a víztükörben
villóznak szemembe lenge délibábok
csodás ígéretvirágok. -
Ajándék e pillanat,
most, hogy rátok nézek,
minden órám minden percét
láncrafüzi, ideköt mintegy rabot,
ezután - átkozom a hajsztát,
mert a korbács visszacsapott.
Ez boszorkánykör, rajtunk bezárult.
Kitörni innen többé nem lehet!...

Battonya, 2003. 08. 10.

Anno kétezer-háromban

Ma a hajnali napsugárban úgy ébredtem
mint az eszmélő pacsirták.
A lombok rétek ölében
égő pipacsok selyemágyán
kakukkfűvek illatával
legyezgetett a szél...
Öregségem nagyratörésében
kikértem örökségem
enyém lett a Kútágas, délibáb
...meg a mezők füve, az égi madarak,
így mennem kell tovább terheim alatt...
S az ég alján a holnap lapul
és sziszeg felém.
Feszegeti a hitem titkát,
megörököltém az egész Battonyát,

el kell gondolkoznom a szépségén
akkor is, ha szívesen nézem:
így csaljuk meg magunkat?...
- Vagy ábrázoljuk azt, amit látunk,
s ami látszik, tartsuk azt valónak? -
Nem poszter a mi világunk!!!
Nálunk most vaksötét van, éj közepe,
a puszta árnyakkal tele...
- Egyél! -
Hitben lehetsz csak feje a családnak
ingyen levesért folyik a nyálad!
Körülöttem lappang az éhség,
a régi utcáimon fulladt szívvel járok,
óh utcák, - világon túli némaság. -
Mi jöhet még a bolyongással teli időben?...
Imákat mormolva, süketen és vakon,
hogyan felejtsem el ezt a vak sötét hétköznapot?!...
Battonya, 2003. 08. 01.

Rendszerváltás

(1989-ben)

Ősbozót,
fekete leprás veszély,
nyomorba ível ez az út,
szinte így láttam,
a sűrű tömegben,
egy kis darabján elkísérem.
Történelmi a helyzet,
történelmi a kor,
nálunk az volt mindig,
ide születtünk, születtem.
Baktatott az élet szekere
kenetlen csattogva
vágott a keréknyom
avarba, latyakba, porba,
végtelen nyomort dagasztva...
Szekerünk mindnyájunk sorsán átvágott
ajkunk elsápadva rajta nyom,
mint ha kiszállt vón zsibbadón,
a kéz ott járt, pofonnak
vérszín az útja...
Forró lett az arcom, voltam már szájtájon ütve,
pofon volt, „Legyen”, mi az űrt, s a szegénységet
becsengte...

E súlyos szavakat kínlódva írom,
- mint kisgyerek, -
korán kaptam e „kincset”.
Érkezzék meg az új, várom, hívom,
megérkezik-e idézem vakon?...

Battonya, 2003. 08. 13.

Botanikai lecke

Tavaszi jöttén, ha kíváncsian kutatjuk,
- elmélyülten, - a téli rögből
kibúvó száraz kóró, hogy fordul,
éled a fű, az alvó levél a fákon
bomlik, a virág az ágon nyiladozik,
a bimbó rebben.
Én figyelem,
mint Ádám őszöm a kertben
a szívnek itt nincs szava.
Micsoda hit kell hozzá,
hogy a rend,
a csírák trendje s a galaktikáké
- magától lett, -
hogy nincs aki teremti,
csak az anyaghoz fordulhatsz csodákért.
Nem kérdeztek, - feleltem:
igaz haladékokat nyertem,
a vizsgáig!...
Vizsga után,
gondolataim a ködök után.
Micsoda hit kell hozzá,
hogy te komputernél többet,
sokkal többet érő véletlenek
vak képződménye vagy,
micsoda hit kell hozzá,
hogy - nem él ő!

Battonya, 2003. 08. 27.

Már messze

Elmarad mögöttem a város
Battonya, az álmos, meszeletlen kormos
falak fölpiognak az égre...
Vagy csak emlék lüktet halántékom alatt,

a templomok, a gyermekkor,
a júliusi nyárban hűség fűt,
nézni városom s az emberi tekintet
mely mindig ünnep.
Ott benn a „centrumban” barátok várnak a piactéren rám
- ha nem tudok ott lenni,
- baj, duruzsol a csapat, botrány.
Barátaim mind-mind nagyon kedvesek,
számba vesznek, szemük sugárzásából
baráti sóvárgást olvasok ki!
De mást is rejtegetnek,
mint vágyat, a könnyem hull, s az ajkam ráng, ümget,
és ez kifejezhetetlen...
Nálunk Battonyán
a szemek mélyén fellelheted
a magyar nyomort,
szempillanatokban felvillámlik!...
Milyen ez?...
Nem lehet emberi szóval meghatározni...
Nézd meg, innen menekül aki fél...
Kenyeret itt nem remél...
Innen „kitántorgott” úgy ítélte,
itt sápad iszkol a zord emberi tekintet,
már messze jeltelen a város,
meddig? Még miért?
Ez sem elég?
Battonya, 2003. 07. 28.

Látomás

A város közepén folyik Szárazerünk álmodozva,
folyik-folydogál messziről, halk dalokat fogva
halk bugyogással Battonya szépítésére siet,
csendes tükrű vizének halk leírása lesznek.
Látom a város szívében ahol a fűzek árnyéka
játszik, metsző csend van...
Csak a hidak alatt, lenn,
hallani a csacska víz csobog-csörög.
S ilyenkor minden eltékozolt szívverés
egy véres verejték. -
A látvány most nem hagy nyugtot,
érzem, hogy a baj itt már nem transzformálható,
ezeréves áttételben
ma így lenne elmondható: hajléktalant,
híd takarja, rongy takarója,
egy zászlóféle lengő drapéria...

- Sorsunkat az Isten a kezében tartja! -
Őszintén, elszántan, megpróbálva,
nem hangosan, csak csendesen: ismerős az iga. -
Ilyenkor az én szívem valami fogja...

Nálunk

A sarkon kocsma van
Mezőhegyes felé
a Somogyi utca napverte oldalán.
Itt sok szót és eseményt érdemes
tágra nyílt szemmel figyelni!...
Követheted magadnak a világot,
...odabent isznak, nőkről, pénzről vitatkoznak...
Az emelkedett hangulat sok vitát követel,
érveket dobnak egymás felé.
Itt hol az ördög néz veled
ma már farkasszemet,
száll át a hír a kocsmatemen
erre fölfigyelt a háztól elfutott
fellázadt, gőgös, kártyás tékozló,
„Zákeus” gazdag vámszedő,
az ajtó nyitott, a csóró is, les, vár,
a gazda is odajár...
Nem szeretem a sarki kocsmát már,
idegen, valami elviselhetetlen
űr támadt sebzett lelkemben, bár,
úgy sorvaszt a magány,
mely vad ösztönként
egyre csak hajt, űz,
a magam csendes fészékét keresni...
Mi lesz, mi lesz itt reggelig?...
Az emberek, sorsok, sorsukra találva,
mint beteg farkas tajtékot túrva...
Igaz alázottságból hajtott ki sorsunk fája!
Kisiklott indulattal koccintsunk rája!
Bort a pohárba, parányi csoda, ha sors megadja!
Battonya, 2003. 08. 11.

Nehéz a lelkem

Ma éjjel rosszat álmodtam
Purgly kegyelmes urat láttam
a Tompai pusztában.
Látni sem volt jó, tudni kín,
üzenem nektek: láttam a fajtát, osztályt,
és az egyént,
- még most is megítélt!...
Kézzel ne nyúljatok ütlegek után!
Mert már úgyis ránk hullt önmagunk átka,
mely bennünket elemészt,
úgy ahogy a földben
enyészik a holt!...

Egy egész élet tanúsága ez,
a messzi múltam rengetegéből,
mag a rögben...

Nehéz a lelkem, - üres láda. -
Bőrömbbe karcolt az élet,
száz rajtam a ciráda?
Vasra verve fog ez az álom,
fanyar volt mint a nyílt rózsák szaga,
kérges tenyerű béresek, szolgáló asszonyok
vihart sejtet az elmúlt éjszaka...

Battonya, 2003. 08. 02.

Battonyai harangok

A harangokban fehér kongások
bim-bam vallomásuk nem ér
véget a földön. Páratlan erejű szép
harsány diadalének: Bim-Bam,
de jó is hálát mondani,
érezni a kimondhatatlant,
mikor hív templomtornyából
a harangszó.
mikor a harangszava mindeneken
fölcsegg, átzúg, mint nyári szél.
mikor hív az égő szeretetnek fényleő kongása
zord csillagunkon, e földön -
az emberért, szívet érintő
lélek harangzúgás, félelmes teremő...
Nem a fül hallja csak,
fogódszatok belém,
bujkáló sóhajok, áthatnak,
erővé változnak
mind a szelíd szavak.

Boldog, ki hálát adni ráér
ne bánd, hogy percként
teljes lesz a hangzás
föld és ég között
még a harangnak is,
egy út adatott,
járja is útját Bim-Bam
teljes összhangban
kér, segít, sarkall
még zúg, kong, lüktet,
mint ez a vajúdó élet,
gondjaimmal áldom a harangok dalát
még él az ember hallgassa, ott mentheti magát.

Mezőhegyes és Battonya

Között félóránnyira dőcögött a vonat...
Vagy csak az emléke lüktet a battonyaiak szíve alatt...
Elveszett, eltűnt, nincs, megszűnt,
nincs vonat, nincs útitárs, megcsöndesült...
A vigasztalan tehetetlenség szívós hínárja
veszi az állomást, sőt a várost körül...
Az ígéret utolsó szikrája is ellobbant már,
a könnyörtelen halál égi kíséző társ, halkan
a város felett kaszál...
Végig az égi úton, hozzánk kopogtat,
szürkés felleg alatt
ha máshol botladoz,
- bár merre jár, - hozzánk
ide talál!
Ide ahol, nincs már még bakterlámpa sem, végállomás,
de pislog, mint a mécses az állomáskörüli nád,
mintha ritmusban végnélkül hullámozná „nincs to-
vább”!...
Nincs itt már sugárzó és állandó életfolytonosság,
nézem az állomás épületét,
ház, meg fák, falak, meg a város,
vágat a sínen a szív, zúgva,
döccenve mozgatják az álmok,
halk imakérésem mára.
Mezőhegyes Battonya fél óránnyira?!...
Szemünk keresi ölelni az összeállt városainkat,
hallva a felénk dőcögő vonatjainkat...
Jöjj tehát „Piroska”, dalom neked zengem,
nagyon szépen kérlek,
százéves utadon lepjél meg engem.

Battonya, 2003. 11. 11.

Kemény felismerés

A mai napon, ezen a július végi órán,
nem tudom mi történt: utánam nyúlt
egy kéz,
- nem tudom mi történt: - gránit kemény
lett szívem,
felsírt bennem az elveszett
gyerekkor...
Konok voltam és engedetlen,
akaratos,
rég elfeledett gondok sodortak...
Honnan ez az idegtépő vezeklés?!
Ez a borzalmas csapás. -
Ez az ami teljessé varázsolja
a magányt...
Most csend van...
Egyedül vagyok,
úgy tűnik
jobban egyedül
mint tegnap...
Egyszerre látok és megyek,
nagyot kiáltok, - itt megálltak az évek!...
Itt ahol testvéreim, barátaim élnek!!!
Battonyán, ahová én hazajárok,
itt fogadnak engem vaksötét hétköznapiak!...
Battonya, 2003. 07. 30.

Mit-mit mondhatnék

Elmondom nektek a kimondhatatlant,
mint felgyújtott szérűskert
égek, most augusztusban...
Ha csak elkezdem, hangom elakad:
...mezők füve, égi madarak...
Roskad a vállam
ha kinyitom a szám,
feloldás nincs, se föld, se sziget, se határ.
Az emlékek vad kísértetként,
nyugtom alig lelem, azt üzenem, kísérnek...
Elgondolom: ím mit gyűjtöttem emlékeimet,
vak, dühöngő jajdulásos terheinket,
micsoda föld ez?!
Vért borzoló, nyomon követni jaj,
nem tudjuk soha,
jelenünk a múltunkkal összeköt

mint partot a gondola.
Fáradt szemünk fényben is múltat lát,
kifosztva élünk, erős a régi hídláb!...
Csillagunkon csak mi tudjuk a teljes igazságot!...
Üzenem nektek, köztünk élnek,
kik megfertőzik a világot!
Harsány félelmetes sátáni
szívembe mardos a méreg,
az élet produkál csodát, sok a féreg!...
Jaj itt a tanúnak fél!...
Ó nézzed csak, hogy mozgatnak törvényt!
Battonya, 2003. 08. 28.

Ajándéknál

is nagyobb a munka kegyelme,
a parasztembert nem érdeklik
politikusaink, s rejtett titkaik!...
Dolgozni! És nem szónokolni!
A munka hitének kalásszá érett
szárbaszökkenése tűz is,
meg erő is, csillagképei
vannak annak aki arat
a nap hevében akinek
a két keze dolgozik,
úgy, hogy számbavenni
sem lehet, formál, alakít.
A munkaszeretet, a felismerés, világos,
látszik szorgalmán tartásán,
napestig iparkodással,
gyűl a kalász csendesen.
Indul munkára emelt fővel, bátran,
„csak a nap meg ne álljon,”
ragyogjon az égen, ő nem törődik mással,
lelkének oltalma a munkaszeretet,
dolgozni engedelmesen.
Egyszer kimondja majd,
hogy fáj minden elvégzetlen feladat!...
A végső: - ebben éltem, - így dolgoztam.
Milyen csoda a mindörökké csendes alázat,
lélekben megbékül, - elmegy
az örökké forgó időrendben,
én majd betakarom fáradt,
elcsigázott testét, csendesen...
Ámen.

Battonya, 2000. 07. 20.

Test és lélek

Valami kínos nyugtalanság
feszíti itt a pattanó csendet.
Az ablakomból bámulom,
- miként peregnek napjaim -
és minden - minden közt - hova?...
- Ember sorban.
Föld és ég között gondolatban
palotákban született, vagy kamrákban
és lesz belőlük szép, hiú, bölcs, boldog, boldogtalan.
Él az ember, dolgozik, segít, sarkall
kinyílik az ajtók végtelen sora,
- a cél felé vívó egyenes utak; -
ezek volnának földi álmai?!
Ki kiáltott?!!!
Pedig kár... A szabadság: lélek-szárnyalás,
körös-körül semmit, senkit nem látok,
csak azt,
hogyan összeállt bűnök kövein
vérzik el az élet!...
Ó ne mondjátok nekem, hogy a szó kevés,
egymaga nem gyújthat lángot,
bár még zengik az erdők az élet dalát,
s még él az ember mentheti magát!
Ember! - Tőled függ, hogy vendég vagy-é,
vagy Messiás?
Ha egyik sem, hát ki a hibás?...
- Az lehet, hogy zárva az élet kilincs?
Lehet, hogy házadon ajtó, ablak sincs?
Zord csillagunkon itt a földön
ha kitaszít az irgalmatlan lét
a legvégső perifériájára,
ahol élve temet el a nemlét;
ember vigyázz, - még az isteni kegyelem sem elég!...
Battonya, 2003 08 23.

Korrektúra

Ne bánd, hogy a ködfedte idők
percként peregnek, néha lassú hervadásban.
Én minden rontást, mely eddig bennem égett,
néha bambán, néha bénultan,
de elűztem magamtól, mint csúnya emléket.

Igaz, néha úgy tűnik a semmibe veszett minden megtett
utam.

Más vagyok én. Más mint aki voltam,
szégyen.

Mikor földre omoltan elég a futásból,
mikor jeltelen út lesz a nyomom,
mikor már nem lesz a szenvedéshez többleterő,
milyen erő szükséges az értelmes szenvedéshez?...

Megdöbbenek, - ki tudja,
ki érti az élet titkát: az anyag érzékelhető
dimenziói közt

a csillag lefutását a távoli végtelenben?...

Pusztán azért, mert keskeny az út
és szoros a kapu,

az élet sziszifuszi erőlködés,
önsebző lepkekergetés, a „tű foka...”

Csak a hit, hogy anya szült bennünket,
mentőöv s vigasz,

akkor is ha vihar zúg

és tenger háborog

ha az igazad keresni mered,

tudd, hogy csak a hipokritáknak,

nem kell vigasz,

a konok hallgatás, nem igaz!...

Battonya, 2003. 08. 27.

De sokszor

*„Az 1923-as optáció során
ezer battonyai szerb lakos
ment el önként új hazát találni.”*

Takács Dezső

polgármester

Könnyek áztatták

a battonyai vasútállomást.

De sokszor, -

sorsvagon telt meg

döbbent távozókkal,

soha többé ne!...

Pislog az emlék

a végzet viharaiból,

a döbbent lelkek jajszava...

Együtt de sokszor jártuk meg

a Dantei poklot!...

Felrémlik emlékeztetőn szenvedés,

ábránd és valóság, ha betelt a mérték...

Szent gyászunk, közös gyászunk,
de sokszor voltál Battonya!
Itt sokszor vált el
ős gyökerétől az élet!
Már nincs belőled más,
csak a neved!
Több a rossz benned, mint az ígélet...
Él bennünk egy közös nagy-nagy fájdalom
melyből mára a bús való maradt,
futott (fusson) aki tud,
érthetsz a szóból,
aki itt marad,
vagy rögre bűvik, vagy itt pusztul...

Battonya, 2003. 09. 29.

Szerbek búcsúja

(1923. március 5-én Battonyáról)

*A történetet ečkai, kikindai,
titeli, zrenjamini rokonaim emlékei
alapján próbálom rekonstruálni.*

„A kép még él, bár rohant a század,
hajszolt bennünket az élet,
mely nagy úr...”
A szó fönnakad, a szív elfogódik,
az ember reszket, sírása torokba fül!...
Néma árnyuk imbolygott a vasútállomásra,
menni kell, új sátrat verni, új tájak felé,
mentek akár a tenger árja.
Hova folyt el az út? - A nagy ködös messzeségbe
a nagy talányra...
Fakó arcuk eltűnt a vonattal.
Hol a múlt?...
Borongós szemükben ott sír a régi bánat,
a Battonyáról elment szerbek könnye úgy ragyog,
mint abban a márciusi éjben a fénylő csillagok.
öreg bánat utcák, a boglya, a kas, a tető, a pala,
a kút, a talicska, a kemence, a padka,
a kiürült csűr, az akác, meg a rózsagyökér,
a kerti fák, a ház, oda nincs már ki-be út, szívünkig ér...
A családok háza-táján könnypatak!...
Mit szépet s nagyot alkotott kéz,
múltak ködébe s feledésbe,
véres sebajkuk, - elborongva?...

Mit őriznek? - Élők, testvérek, rokonok,
búcsú meg könny, múltak és álmok...
Belül, munkál mint bűvő patak
Itt maradtak a holtak, a föld alatt...

Menet közben

Ezer esztendő is a nagy ismétlődések
szent játéka: mint a tegnapi nap,
jövőt látó emlékezet!
Csak annyi mint, egy őrjárásnyi idő
nem old fel kemény görcsöket!
Európába több út is vezet,
- csak fal a beletörődés, -
újra és újra belénk döbben
még nem késő, a gondolat kísért!
Úgy szeretném megtanulni,
hogyan alázatos legyek és szelíd,
nem bántani akarom a mások bűneit!
- Ne kergess el, Uram, Istenem, -
...odahúzódok én is csöndesen,
végig várom a többiek sorát,
csak arra kérlek mosd le rólam életem porát?!
A „követek” hűséggel szólnak,
sugárzik belőlük a tűz, a lelkük beért gyümölcs,
zengik bizonyosságuk örömét!
Könnybe lábadt szemem néz,
s kérdelem, lehet gyógyír, ez a vajúdo élet?!
- Mert itt nagy a mély!!! -

Battonya, 2003. 08. 21.

III.

Helyzet-kép

Helyzetkép ma Battonyán

(Ma én mesélek szerb vendégeimnek)

Megjegyzés:
szerb vendégeim rokonok.
Ma is mint régen
majdnem minden úgy él!
A ti életetek tanúsága
úgy mint akkor,
szellemként jár
a régi útján Battonyán...
Sóhajunkon mint akkor,
úgy fut a szél...
gondok űzik álmainkat
nemes verítékkal,
elboruló szemmel
izzad a homlok...
Ez a messzi múlt
rengetegéből, - igaz, de konok
emlékezet...
Forgott-forog szegénység
terein a munkás,
de a jóllakásig
el nem ér!...

Battonya, 2003. 09. 19.

Helyzet-kép

Egy nagy tiszta pillanatban
a messzeségbe széthinténém
dalaimat, a viola ég alatt
ábrándot és valóságot...
hitem mély alázatán
Fényesre koptatott
hangszeremen, cseng a szó,
valahol száll,
majd szétoszol...

*

Hallatszik az ég hívása
mikor falevél hull a földre
az alázat útja is lefelé vezet...
Ember, maradj csöndben, veszteg,
s helyed te is,
a mélységek porában keresed!...

*

Elszegődtem birtokodra Múzsá,
szolgád, papod akarok lenni életutamon.
Hívásodra jövök, futok, sietek.
Mondod? - Ráérsz! - Ne mondd! -
A tegnapok vérző, fájó sebeit
jelenléted bekötözi!
Te tudod, csak azok hallják,
akik szeretnek.
Én ugyan rejtve járok, idegen maradok,
sokan nem értik meg szavam,
pedig hányszor felajánlom élő
mezítelen éhezőknek!...

Battonya, 2003. 09. 14.

Helyzet-kép

(anno 2003. 09. 29.)

Ajándék az életvonaton
ha utazhatunk
a mából a holnapba!...
Másokkal sorban állva,
naponta keressük lábunk nyomát
a kiégett fűben... Régen elillant, a rang már...
Megállunk a csukott ajtóba
keserű szájjal,
kifosztottan,
koldusszegényen,
ma rám, holnapra
rád kerül a sor,
megáll életvonatunk
a „kalauz” ránk csukja
az ajtót...
Istennek soha meg nem szűnő
kinyilatkozása,
az ajtó kulcsát
kezében tartja,
megáll a vonat ha
ő éppen úgy akarja.

Helyzet-kép

(anno 2003. 09. 29.)

Ami csak volt
s mi írva lesz
amit a lét utadba tesz,
én is foglya lettem,
- ezek jelek. -
Rájöttem, nem lehet
magamba zárni magányomat,
mert élni csak fényben
szelíd lángon lehet.

Helyzet-kép

Ma úgy gondoltam nem zavarom
meg a csendet,
a ködbeburkolódzó esőverte
kertemben,
ebben a nagyon nehezen megeredt
esőben,
a fecske röpködésben, - Nem. -
Bennmaradok szobámban,
visznek a jó sejtések
követem vágyam szédületét,
falamon festők vásznain, műveikben,
keretbe foglaltan, a megváltás csöndjében,
melyeken napsugár foszlányok
legelésznek, mint
leggyönyörűbb álmok...
Suttogok keresem a csendet,
foglyul estem, az idő pereg,
ezt a verset, a betűket,
szétosztom, hogy szeretetem,
a béke, a csend, soha meg ne fogyatkozzon!...

Helyzet-kép

Az évek szállnak,
az idő pereg,
a kéz ró titkos betűket,
tenyeremben barázda fut,
öt pont, kelet, nyugat,
észak, dél és Te Szeretet,
nem leszel elfeledve!
A Szeretet a legszebb gyöngyszem
szívünk ékszerében
csak ne zárjuk be egymás előtt az eget!...

Helyzet-kép

(anno 2003. 09. 30)

Láttelelet magamról

Abból indulok ki,
hogyminden mondatomat
betűkből, - betűelemekből, szavakból
hullajtom el, - én a vén bohó, - bánatomból...
Birtokba veszem, mit is, - ülök...
Magamat jobbra teszem, sóvárgom, vagy füttyölök?
Ha az írás kacsint a papírlévélén,
báránnyfelhős álmok görögnek,
szellemként szerte
a szívemen...
Mert törvényük susog, susog,
és természetes, hogy forró szerelmemet,
a legszebb, a legvidámabb dalom,
mindig holnapra írom meg, - hagyom...
Majd holnap jobb lesz, szebb lesz,
izmosabb, - hát nem fájdalom? - ...
Ha baj lesz, ráforgom, ma nincs szüret,
nem segítettek a múzsák, azok a gonosz istenek!
Farkastörvény bilincsel meg fejet, kezét,
arcomra szárnyasan hazajönnek a gonosz szellemek!
Elönt romlottan, - a minnek?
- A pofájukba nem mondhatok
nemet,
az ördög leng, leszavaztat, baj lesz
igazad keresni mered,
majd akkor megnézheted magad!...
Versem végére a harc botránnyá dagad,
a hideg papíron elfúl a gondolat...

Battonya, 2003. 09. 30.

Helyzet-kép

(anno 2003. 10. 02.)

Ha halkan is, de nem némán
megérint versem egy-egy lelket.
Ha botorkálok az élet vaksötétjében
úgy vagyok benne árnyékos oldalon
mint hitvány polyva!
Magányomat rejtem el
nyomtalanul írásomba!
Amit s amiről írok,
amit mondok, ahogyan szólok
az élet, a kigyúlt arcok,
gazdagok és szegények,
boldogok és boldogtalanok,
hiúk, bölcssek, gyávák, akarnokok...
Vajon ki irigyli írásomat?...

Rámtört őshazám

S múltjának rozsdája!
De sokszor nézek borús egedre
a látvány elborzaszt,
betölt ránknehezedő heves
viharos századokon át, koholmány,
tudomány, feltalálás, felfedezés,
kitalálás, történetek kiigyalása,
a zenitről lenézek a Csonka Magyarhonba...
Majd visszatérek a mi kis városunkba...
Mint szörnyű nagy sas, tollát hullatva,
úgy látom most is vedlik ezredünk útja!
Nagyon elhagyott!... Tudom ítéletem nem erény,
nem édes érzés, sóhajt a szél, ijesztőn jelzi végzetünk!
Battonya, 2003. 10. 04.

Helyzet-kép

(anno 2003. 02. 14.)

Ma szemünk öblét töröljük
s hideg könnyünk öklünktől
mázolódik...
Az a század, - ez a század,
egybe mázolható,
háborús hideg volt
idáig s hullámszó, -
mint a fekete lobogó!...
Holt makacs, csökönyös
messzi századok,
vörös vér a harcmezőkön...
Inkvizíció, kínzókamrák, gettók
rabok és a gulág...
Enciklikák, ukáz,
krematóriumok, doktrínák!
Dekrétumok, hamisítványok,
ha múltatokra nézek, konok -
makrancos gondolatok, -
minden kétséget kizáróan vicsorgok!...
A kutyahétszentségét a világnak!...
Hogy nem könnyesedik el
a jó Isten szeme,
Hisz látnia kellene
mennyi ellenünk a csalás és a fondorlat!!!
Királyok és uralkodók, dadognak,
hazudnak, becsapják a népet!...
Bizony, bizony mondom nektek!...
Battonya, 2003. 02. 14.

Helyzet-kép

(anno, 2003. 11. 19.)

Városomban az idő megállt,
egy-egy bűn már
nem ritkán elvont eset csupán -
egyetlenegy csodás pillanatra...
Ki volt? Mi volt az? Lebeg a szóra,
a mindent elöntő bűn iszapban
az ember...
Ilyen földi dolgok gondja
ragadja meg lelkem,
csak tapogat rajtam, bántja énem;

s hogy tudja, - nem győzhetek felette,
örömet űzve az időm szalad...
A szó, mely fellebbenti
a tátongó mélységet,
a céltalan naplopást,
a bolyongó vérző ürességet,
a leigázó meredek szakadékot,
a munka létezéséből
kiszakadt embert.
Csak más lett a világ,
másképp történt az időben minden,
a gazdag a szegényember lámpáját kioltja,
és ha ő is éppen úgy akarja...

A gyeheennába süllyedt galád poklos tűz,
égeti a szegényembert, szél zenéjén
nyög a levegő, füst járja az ember testét,
megcsapott évezredes romlottságunk büze...
A fekete sorsok sötétjében járva,
az ember vétket talál és bút takar...
Városom egykori tisztasága,
a sok „nagyokos” hazugságán esett törbe!...

IV.

**„Versem azé, ki szívem versbe kérte,
és nékem elég a barátság érte.”**

(József A.)

Hallga csak, hallga

Mint zúg a vérár szívemben
oldott sajkám alászáll a nappal.
Míg az élet már csak pislákol
hűvös sugárcsóvjával
úgy távozik, mintegy megváltott...
- Bár messze. - miként ha látnék
az éjszaka bársony sötét mélyében
legendás álmot: felvillan mögöttem
a város, a gyermekkor,
merengő szemmel, mozdulatlanul
a sötét végtelenbe nézek...
Mely mély volt! Nem lehet -
emberi mezbe öltöztetni...
A magyar glóbusz most is úgy forog-forog
mintha visszajönne a barnaszemű könnyes bánat,
a komor summás - juhakol...
Sors hallga csak, hallga,
én csak állok a kínok útjai közt,
figyelem a Bethesda tavát:
öt tornáca van: az öt kontinens,
rajta emberek nyögnek,
gügyögnek, vinnyognak, betegek.
Rejtelmes árnya úgy tűnik újra
koszorúz, babérfáján virágzik hajtása...

Battonya, 2003. 10. 02.

Ha tettem

(Aurél napján, Apám emlékére)

Ha írtam: nem tudom, jó volt-e tenni,
a „Viharsarok” népe kapott-e valamit tőlem?...
Szívemben talán több a bú és néha serceg,
harcom néha biztató, néha késik, áll,
ajkamon törvény és igazság kúszik,
biztat, motoz, morog bennem,
nyelvét nyújtva röhög rám...
Szédülésig szólítom. Te pártos, büszke szellem!
Te sötét árnyék! - Pólyád olykor bontogatom,
de sokszor vállamra veszem a magyar sorsot!
Apád mondta ki, - fiam, - látod az emberek ilyenek már,
- Ember, - miért hazudod le a tejutas csillagodat?...
Miért testálok neked? - Miért nem egyezik a szó és az
akarat?
Ember! - Te vagy tényleg itt a földön az Alfa
és az Omega?
Az ős adósságom Apámnak így fizetgetem,
forró fejem az írásnak szentelem,
mint harc után a zendülők, amit eddig hoztam
odaadom, fegyverem leteszem...

Battonya, 2003. 10. 05.

Szóvirágot küldök

(Gazsi János barátomnak)

Sok virágot, igaz nem a réten szedtem,
összefogom Jánoskám ahogy tudom,
mert csendes alkony ült a tájra,
bár békés szellő fűjdogál,
agytekervényemből a virágszirom
csak soványan hulldogál...
Battonyán a „Balta keresztnél”
mélázok a csend ölén,
„falunk” felől lágy harang szava zsoltároz fölém.
Battonya távol szegényes „ONCSA” házsorával integet,
s itt a kereszt tövében elővettem versedet,
derűs este ezüst köddel, János jön elibem,
harmattal száll szelíden,
test és lélek, - János Ő kinek nincsen palotája,
prófétás hittel várok a csodára...
Tollán neki is mint nekem gazdagok és szegények
kiknek Ő gondolatban vizet, kenyeret ad...

Battonya, 2003. 06. 30.

koronátlan költőbarátomnak

Battonya, 2003. 07. 01.

Kedves Barátomnak

Szelezsán Gyurinak

Kérés nélkül megbíráltam
könyvedet, kedves Barátom,
hasznos volt a recenzió,
szavaidból úgy találom.

Célom volt, hogy segítslek,
- hisz egymástól is tanulunk, -
bátorítsuk mindig egymást,
ketten egy úton haladunk.

Rámutatunk a hibákra,
de minden marad a régi,
az elavult szemlélettől
jót alig lehet remélni.

Tudom olyan minden versünk,
mint a falra dobott borsó,
de azért csak írd tovább,
ne ez legyen az utolsó!

2003. 03. 27.

Barátod János

Gyere hát és tekints szét

Puja Frigyesnek
az örök battonyainak
küldöm tisztelettel:
Vedd, vedd, hívásomat szívből adom,
lábodnyomát még most is kutatom.
Elesitul a csúfondáros hang.
A forrás elmúlt, nyomot vesztett, kilyukadt!...
Az arcücsapásuk nem olyan vad már!...
A kéz torpant, a kevély magába száll,
az ígérkező új élet agonizál!...
A táncos világejszakának befellegzett,
bukott a tisztes, vonyít a keret.
Ebben az „úri-muriban” hajléktalanok kérik jussukat,
abból ami a lopottból megmaradt!...
Elfognak a gólyamesék, elrepült a képzeletmadár,
viselős a tudat...
Megváltásként kérnek,

gyermekes és szomjazó éhezők!...
Látom, tudom akadna ki tekintetével
kérdene hitünkbelől,
- tőlünk, - a bűnös Ősök hétbűnű fiaitól,
pedig hitünkön ülték a víg halotti tort!...
A „pannon ég alatt” hangos még a lárma,
de így volt ez akkor is, - Te is tudod, -
az „átkos” előtti árvalányhajás kakastollas
ánti világba!...

Hogy maradjon utánad

*(a 70 éves dr. Takács Lászlónak és nejeének tisztelettel!
- Írtam, a majdani kutatóknak.)*

Míg adni tudtál, iskolád... most pusztá...
Kívánom, hogy miután elmegy e földről innen,
ne maradjon utánad
üresség, kietlen magány,
csupán a valóság lista...
László!
Ahogy égett szívedben
Battonyáért a szeretet
tüze, vágyad...
Ha majd gondolatban
feszít utánad,
öröket feszítő hiány...
Bizony mi mindannyian,
nálad és feleségednél
vizsgáztunk nem kevés izgalommal!...
Ám tárgyaitok számát
csak elsorolni is
erőnket megfeszítve
együtt sem tudnánk.
Ti vizsgáztattatok
megannyi formában-
és hogy ne legyen
olyan nehéz a dolgunk,
gazdag ajándék, - mély hitet vallunk
és mégis féltünk... diákemlék...
Kiráztam most nektek a koponyák tört edényét.
Battonya, 2003. 02. 11.

Nincs rá válasz

Dr. Takácsné Gaál Katalin
tanárnőnek tisztelettel:

Köszöntöm úgy mondanám mint
„jobbféle” imát a papok,
de úgy mondom mint törpe
ki ámul az óriás ormokon.
Igen ámulok, de hangom monoton...
Csak egy gyöngé sziporka,
Katika, - az ember sorsát
ne bízza szálló levelekre...
A felettünk lévő a horgot
az égbe emelte...
Szomorúan merengünk mi emberek,
lehajtott fejjel mint a napraforgók,
földre borulva tűnődünk,
elfog a messiás kétség, gond bennünk,
elmélázunk a dőre sors fölött...
Ma a miénk még a napsugár,
napunk néha igaz sivár, -
hisz az élet ugyebár, -
hűs folyóval jön mint a nyár,
kár-kár, hogy oly rövid: csak száz,
plussz ötven, - nem biztos, - talán?!

„Katika,”
korunkat alkonynak mondaná a költő,
de csak azért, mert,
mi már tudjuk, hogy a felkelő napot is
néha takarja a felhő...
Kik már így megtették a tőlük telhetőt
s megrokkantak belé,
de még az őszi verőfény övék,
boldog ki hinni tud, ki új tavaszt remél!
Úgy legyen!

Battonya

*Mottó: - Miután végleg elmegy
Legalább egy jelzés
Maradjon utánad! -*

Cséfai Szelezsán György

Neved a városok nevéből
előbb-utóbb eltűnik,
mint vízből a bárka!...

Még Száraz-ered is olyat tud,
amit eddig nem tudott, -
nem képmutatóskodik farizeuskodva,
miután elmegy, csúnyán zordan kimondja,
szennyes gyomor, üresség, magány, bánat, itt fizetett
dajka!...

Tőletek így megyek el, - amit én tudok,
- úgy bíz' a, -
s amit nálatok látok, -
önmagamtól is messze elfutok!...

Miután elmegy innen csúnyát mondva,
úgy tűnik elvesztett valamit, azt mutatja, -
öreg folyó, régen látja,
hogyan partján se fal, se ház, putri meg dudva!...
Folyó-folyó míg adni tudsz, míg medred tele: élsz.
Végeredményben Te nem tócsa vagy, folyó,
a mi városunk vize;
tudd meg a világ kénköves hordó, de még forog,
partodon alig akad ma ember aki mosolyog...
Városom, takarja múltjának arcát,
Nem akarja még hinni, hogy elvesztette harcát!...

Battonya, 2003. 11. 04.

A régi battonyai főutca

Gyönyörű egyenes nyárfasoros utca,
belém suhansz mint gyermekkorom lopva.
Te régi szép falum, szellők nem mosolyognak
nyárfás lombjaid között.
Lihegve járom az utcát, ostromoz az emlék,
vak, dühöngő jajdulás szavam, várok.
Vert falum síri harmata hat át, s már örök...
Innen üzenem nektek: sajnálom Battonyát...

Nyárfáidon gerle nem kacag mint régen,
fák között fejem fölött vadgalamb nem búg,
még csak harkály sem kopog a fákon,
a sok szép madárdal égi tisztásra ront.
Drága falum megkésett sóhajtásod vagyok,
- kérlek állj jobban kritikám, -
hisz győzelemig folytatom érted a harcot!...
Olyan vagyok mint a bohó kakukk
százszor ismétli önmagát,
gyermeklelkem halk sejtelve hajt emlékezni,
nyárfáinkat a múlt emlékköde glóriázza be szelíden,
minden szavam legyen ma drága vallomás.

Battonya, 2003. 08. 07.

Elnémultak?!

Nem gondoltam,
hogy verseik elnémulnak egyszer,
hisz verseik,
Isten adta, kincs,
olvasva, osztva nő.
Az élet akkor is,
most is tele van csodákkal,
s ha nem vagyunk vakok
gondjaink is ugyanazok.
Nemzedékem - hetven év körül
rájuk hivatkozva visszanéz s örül,
olvasgatják versüket -
sok rútságunk ellenére, -
még néhány százan, ezren... Sajnos kevesen...
Örök csend száll könyvükre,
s minden becses énekükre.
Atyánk!
- Ők már félig angyalok! -
A sír őket emlékké keverte...
Áldunk minden hű nemzedékért,
Ady, József Attila hitéért,
Juhász Gyuláért, Sinkáért,
versek, melyek tőlük a szívünkig értek,
kincs, a versük, a bántalmak
tisztító varázsa!
Velük az Isten beszél szent bölcsességgel,
szépség, igazság, a jószág, lelkük mása!
Isten! - Világíts velük, bocsáss sugarat a mába!
Felörvénylik arcuk, felréved,
minden küzdés, bánat, Atlaszválluk pattanó izmával,
Heraklész-erőt kér tőlük,
- az Ő hitükkel, - a magyar élet...
Battonya, 2003. 07. 10.

Meleg van

A kertben nézgelődöm egyedül
úgy tűnik ma egy reménytelen titok a kert.
Úgy néz ki mint sápadt menyasszony
elmélyedve önmagában.
Egy meghalt levéllel a kezemben
elgondolkozom a látvány felett...

Komor ajtóim zára megcsikordul,
a kaput a szél becsapja zordul.
S mivel semmi más hangot sem hallani,
magunkban ilyenkor kell vallani.
Vészt rejt a sápadt meghalt virág.
A hajnali napsugárban titkot súg
bánat ábránd az indák között,
mondjuk ki az igazat:
Hazatalált!...
Szívem felbuzog, mint vészes örvény,
- már az Úrnál van. Vagy csak ennyit: -
halál, halál! - ezt káromja minden madár, halál!
Vagy csak ennyit: - csak egy virág, csak egy levél,
férgek ették a szívét. A szél felbuzog mint vészes örvény.
Felsír a kicsiny virág zokogva, kezemben,
az alvó törvény...
Battonya, 2003. 07. 28.

Alászállunk

Megnézni városunkat
lámpásunkkal betekintünk tömlőcébe.
Sír, nyöszörög a város, mélybe. -
Mit régen szépet s nagyot
alkotott az ész, s a kéz,
múltak ködébe vész...
Fáj sokszor a forma,
s mint szégyenfa éget,
a valóság jelenlétét
idepörgette a sors
mint száraz bogáncsot
az őszi szél,
miközben a porban heverünk félve,
aggódva...
A tegnapi urak ma zúgnak ránk
szent káoszukból a szívrádió hoz hírfoszlányokat,
szétosztják mindazt híveik között,
mit a gondod szentségnek ötvözött!
Verkliként beszélnek,
magukra öltve más ruhát,
más mezt, a lényeg egy: - zúg az élet
nagy álarcos bálja! - Pénzt, vagy életet?!!!
Battonya, 2003. 08. 14.

Vádat szór az írás?

(Ez egyszer nem!)

Ha faggatom imával párzik,
néha megálljt kiált,
máskor feloldódik
a vihar fenyegetése
vagy burjánzó kint virágzik.
Most Bibliám igetarisznyájából
kegyelmet sugárzó írást
égi gyógyírt ajándékozok.

A költő imája
Uram, sokan azt hiszik,
hogy romantikus boldogság
az írás, benne növekedni
egyre közelebb kerül
a földhöz az ég is,
alászállásra int,
vagy felemelkedésre hív,
nem mozoghat az üres semmibe,
ha tiszta lélekből való,
az írás jóízű gyümölcse
erőt árasztó.

Valami forr, változik, benn,
mélyen az emberszív rejtekében.
Nyugtalanság vibrál benne,
mintha más cél nem is lenne.
A csend áhítatában
átvirrasztott éjszakában
a szív gyúl meg,
szolgálni írásban,
fénylő mécsesként világítani
növekvő alázatban.
Ámen.

Battonya, 2003. 07. 10.

Vádalku

(Parforcéval - Pardon nélkül)

Sóhajt a szél
a munkás volt műhelyében.
Az embersűrűben
új gazdája megjött Saulból Pálként...

Rút dőre kétség s kristályvágycsillagok között, bőszen haraggal mordul, nem kér, de vissz... Térül fordul. Visszahozta az idő a régi nyomokba, e nagy diadalt tánccal járták sorba!... Az időtlen szél, ma is beszél... A néma műhely előtt az alkalom drótkerítésén belül a kapu festett sorompójában áll a bánat, a „kidobólegény” rád riad: - ki vagy?! Te kósza idegen, kit munka és kenyér nélkül a sors rezdülése ráz, s szívedben titkos bú tanyáz!... Ebben a kockajátékban fordult sorsod csalók és hitszegők s az őrző kórus fogdmeget ordít, itt és most, ahol a sok Júdás lop csal hazudik és mindent felfordít!!! A csillagokra szálltak önfeledten... Emlékeid kihunynak csendesen... S hamvát az egykor oly szép munkádnak elfelejtheted térben és időben... Nincs sehol öröm, a szürke ég alatt a végzet útján hangos csúfondáros hang, szomjúhozó-éhezők és reménytelen hajléktalanok várják jussukat... Az elhagyott műhely csak áll és vár, - s hogy mely bűn vezekel itt? - A bánat fáj és mindörökkön át, az úri boldogság „Lopott”!

Ádám fiának

Loco

(Helyben)

„...A lángésznek
Itt most kitárulkozik
a Logosz!”
Prédikálnak neked,
fodros égboltozatot,
mindenben, mindenben
akkor is, ha veled
együtt testvérek lettünk,
le egészen a bűnös emberig.
Történelem! szó, gondolat
imádság: magasztos fenség,

engedelmesség,
múltak, évek, személyek
eszmék, s ha odaadtad teljesen
az Úrnak engedelmesen,
hallani fogod:
- Gyermekem! -
Amíg hallgatom szorongó szívvel
Péter kétezer éves vitáját,
könnybelábadt szemmel nézem-nézem
a vérontó csatákat
szemtől-szembe, sóhajtva,
- nem jön létre párbeszéd, -
ahol ha egy ablakon benézek,
csak bizalmon túli bizalmatlanság
reményen túli reménytelenség; hajléktalanok
tenyérszíni zugokban,
könnyes gyűlölet teli
szomszédhozó-éhezők
feksznek a járdakövön!...
Lock out, - fehér papírokat
hordanak széjjel, elég volt! Mehetsz!...

Európa útján

Óriási sorban a népek
állnak sorfalat...
Jó volna hinni,
hogyan velünk tart
az egész világ!...
Már ott vagyunk a sínen
ráálltunk az útra mint a vonat...
A milliókkal feledtetik
a nagykalandok torát,
viszik szegénységükkel
hitek, remények és üdvök,
isten ostorát!...
A kényszerűség határán
tűnt idők csókja fátyolaz,
- emberek, képek, portrék, sorsok, -
hullanak el az úton tovább!...
Megint veszély van!!! - Mindig is volt!
„Nekem kell jeleznem!”
Most ugyanúgy fúj az idők szele mint rég!
Ezer felé lejt kanyarog az út,
a pásztor mesék ködös útjain
s rajta a nép!...

A létviharban sorsüldözött,
baktat a kövön, a Glóbusz szemaforja kidőlt!
Európa útján a lét-orkester dübörög,
- rajta mi, - szerűnket most tisztítjuk meg,
azzal a reménnyel, hogy polyvántól megtisztul a
mag!!!
Nyomodban az úr, a cselszövő, a gazember,
az égre kacag fehéren, torzult, satnya szellem...
A jó sors várat! - Új szebb világra vár!
Battonya, 2003. 07. 03.

Tényleg az ember?

Tényleg az ember a teremtés koronája?
Kimondja meg? - A földön, föld alatt, -
lakna szép méltó példánya!...
Tényleg Ő a szétszabdalt földgolyón
a fény?!... - Talán majd más bolygón?!...
Mert nagy úr volna az ember és méltó?!...
Amit látok az nagyon kemény bizonyágtétel,
naponta látok embert a földporában feküdni vérben!...
Te sötét világ! - Nem érzed?
Nem látod, hogy az embernevet
Vesztes harcosként nemes törekvésében
Naponta leírják!... Már régen...
A füstszagú élő széttépett
embernek se szeri, se száma, a tűz éget...
Ember, ó mennyi földi vándor fut a cél felé,
az út sötét, elvesztünk a zsákutcában,
jaj, lelkem, a hazugság megkerüli a földet
egyre biztosabban!...
Battonya, 2003. 12. 04.

Ember

A csillagos ég alatt.
Bárány arcán erény a folt,
hibája a munkás szorgalom, mely volt...
Az a fajta aki edzve van sorsra,
de nincs edzve kudarcra!...
Nincs már benne világot
megváltó akarat, csak fagyott
mosoly, jajszava az égre sem hatott!

Nem, a világot megváltó akarat...
Így most már nekifeszül annak,
ami még előtte van,
a szent magány, izmos mellében
pengeként ül,
kivenni onnan már nincs erőnk,
oly mélyre döfték ellenségei...
Hite nincsen, - elfogyott, -
tettre már nem hevít!...
Riadtan ébred álmából az utcán,
A járókelőkre mit sem ad,
hisz nincsen irgalom.
Ez már a vég, halál...
Kiáltanék
Maradj! - Ne menj senki torára -
ne indulj el alázkodni,
mi, kik aggódunk érted
olyan kevesen vagyunk ma...
- Nagyon kevesen! -
Hiába állunk téged körül,
a megpróbáltatásod, szenvedésed alatt,
dalol a „szent csapat”, s te meghalsz!...

A csodálkozás pillanatai

Mikor az élet titkaiban
elül a lárma,
mikor a rétek ölében
ma én hunyok,
mert az ész őrjítő
kérdésekre
ömlik a maszlag
nem érkezik értelmes
válasz
a pofájukba
meg nem mondhatsz nemet,
mert a gyűlölettől
kiáltani fognak a kövek...
Tilalomfa?!
- Nem, nem! - Csak földbe szúrt cövek!...
Az ember, ha jön az ünnep,
tétovázgat aztán int a vezér
és együtt a „banda”...
Aztán kegyes kedvre billen
s a meccsre megy, fehér ingben,
ha kíváncsian firtatod minek,

mennyit, mikor, hol, kinek,
a drukker szemét fülét kimereszti,
elől egy becsületből rég kivetkezett,
bár az ígét hasogatja
most készül alászállásra
hangja hegye a lélekbe hasít! - Már szinte andalít! -
S egy másik... a teremtet világ
a faj, a vallás, a színek, vád...
Aki kiáltott, engem vádol:
a köszív is szenved, talán gyászol...
Szembe kell néznem a szóharapta romlott nyelvvel
kezet kell fognom a kődobáló kezekkel...

Battonya, 2003. 06. 28.

Nekünk mindég

A fejünk felett lebeg
a Damoklész kardja, nincs kegyelem...
Dumapor meg füst, - korom, - fűgét terem...
Lassan tizenöt éve, hogy a tűzhelyünk szétdúlva,
hajnali harmat kacsintott ránk szépet álmodva...
A pajta leégett, a biztos fundamentumra
hollók szálltak károgva!...
Holt itt a jelen. S hol a jövő?
- Milyen, hogy esik le szívünkről a folt?
Oh ember, ebben az önkínzó elárvult pokolban,
van-e még hited?
- Nagyok itt a szívet tépő szenvedések...
Mi lesz akkor, s mégse, mégsem tisztít meg bennünket
az újat teremtés örömével a kegyelem?
Ha a jövődölés semmit nem segít!
Ha ez a véres tékozlás innen már mindent letépett!
Mert megint a gonoszság, a hazugság,... Átevezett!...
Annak egészen más,
- akinek megadatik a gyógyulás!? Más az élet!...
Csillagjuk fényétől újraéled majd minden ígélet...
Gondjaimmal mást nem teszek,
csak kutatom milyen lett az élet,
csak jövődöt idézek!...
Én mint öregember megtanultam térben és időben,
a cikázó neonnál, mi még egyre csak azt látjuk,
tabu, hisz a mienk, mécses,
hogy sötét felhő vonja körül a napot!...
Vakít a nagy magyar álom, a bűn sötétjében!

Battonya, 2000. 03. 15.

Univerzumi ismétlődések

Ó reggelek, a nagy ismétlődések
szent nagy játéka:
jövőt látó emlékezet!
De jó, hogy jöttök, egyre jöttök
az éjszakák őserdejéből!
Elvonult a sötét,
meg kell próbálnunk hegyet mászni,
hogy láthassuk a korallszirtek közt
a kezdetet!
Ezt a megtaposott könnytől vértől
pirosra festett, maradék népünk
üszkös házát, a szemöldökfát,
igézzén tágult szemünk,
írott történelmünk,
ahogyan a szegény háztól-házig ér...
Forogj vén föld! világossággal, friss erővel,
meleg kenyérrel, új igével...
Már az sem fáj úgy, hogy a tegnap
eltékozolva néz utánam,
csak most szülje, most, hitben valóságban
értem és érted, nekem, neked, az embernek,
a kézmelegben legyenek kenyerek!...
No lám, tud-e még az ember
ilyenre gondolni, vagy bennem
álmodok terjednek?!

Battonya, 2003. 07. 04.

„Lassan Örölnék

De, biztosan Isten malmai,”
örölnék benne az egész világ!
Pudvás a mag mely hull
a rosta réseken át,
mert lassan bár,
de föltban rothad naponta,
már az se fáj hogy kerültek malomba,
hogy elhulltak egykoron tarlón halomba...
„Mint a népek nemzetek vagonba”...
Acélja nincs, tiszta faja
már régen elveszett!...
Az „életet” innentől már,
az Isten sem támasztja fel!

Anyag Ő is, fogytán benne a lélek,
és fuj rá az idők szele...
S mind borul, zörgés-zavargás,
van itt belül, - korcsul, -
mert rostálni a Sátán is segít,
Ő a fegyver és a délibáb,
szennyese keze benyúl!...
Őrlődj magyar mag,
nekünk belőled kell megélni majd,
Te vagy az Élet!...
Itt a szolgák csontos ujjá csak polyvát ragad,
a kenyérből alig jut falat!...
Uram, érezzük a rosta mozog, a szemünk kopog,
mindannyian benne vagyunk!
Fülünkig hatnak a zajok az éles rosta csattanások,
míg lassan pergünk át rajta, nincs erőnk,
fájnak a csontunkig ható nyilallások!...
Battonya, 2003. 07. 04.

Ha másnak születtem volna

Kérdésre kérdés: Miként sejthetném meg,
ha harangvirágnak vagy jázmin bokornak...
Lettem volna kicsi mag?!
uram akkor -
kihez mehetnék? - Nélküled? -
Szorongásból nőtt rémület:
Vágyak. Ami lerombolja
ezt a szenvedésdúlt összevisszaságot...
Hangos a csend: karma még fogva tart,
és a földet szélcibálta várfalak uralják...
Mondd Uram, hogy lehet,
felel már a kérdés előtt,
a fölzaklatott lelkiismeret.
...ha Jézus az élet kenyere,
akkor kell ez a kis fogalomcsere.
Ez az egész élet tévedés,
korán lerozsdált,
hisz tele van csalódással!
Rémült birka vagyok,
sarkon fordulok,
vissza köznapjaimhoz!
Másként nem lehetséges,
az ember vissza nem lát soha,
a csodának nincs folytatása?!...
Battonya, 2003. 06. 29.

Mikor már

A nyomor a szegénység
rettenetes terhét
- hétrét görnyedetten, -
cipeljük bűnösökkel, nincstelenekkel,
vámosokkal, paráznákkal,
„egyszóval”, - az elesett életekkel...
Sír nyöszörög a költő lelke tömlöcében...
- Nem bírom, nem bírom tovább! -
Meglátom, megírom...
Gyilkos és szakadékos, - legyen az írás, -
akna ellen?... Igen!... Nincs más!...
Meg-megbotolva kráterekben,
hiába suttoják, nyomodban vannak:
úgysem szabadulsz, - veletek leszek majd,
- mi bátrak!...
Kész az indulat, vörös lesz a nap...
Lezárt szemhéjam alatt is égeti
tudatom, hogy tegnap még ölelő barát,
„munkás testvér”, kinek segítségével
tudjuk a nemes harcot megharcolni!!!
Mára Nikodémus,
- megy a tőkés lábaihoz, talpat nyalni...
Megszomorodva,
lelke méhében megpattant az Igazságmag...
A tőkés „vitéze” lett, szüntelen imádkozva!!!
Miközben a porban hever, félve,
üres szavak és transzparens felette,
aggódó, remegő kezeit arcára szorítva,
feledtetik az emléket és várja,
hogy mit tesz életével, - vár, - az új jóslatra...
Az emberállat bénultan vár, köp a világra,
s nyomorában a tőkés ölelésre!... Ég az ígélet kapuja!...
- Ajándék a pillanat -, testem átjárja...
Beszívom illatukat teli tüdővel, mint lézer sugara...

Csak lélekben

Dudál a gyár
hisz oda a gondolatok visszajárnak.
A sötétség árnyai fedik be állagát
csarnoknak műhelynek hangárnak...
Már nincsen tér a munkásembernek,
nincs többleterő az értelmes
szenvedésre...

A gyár gazdái a céltól másfelé húznak,
de olyan elégedetten, - igaz, jót tenni
a pogányok is tudnak!...
Emberek!
Ők mester, segéd és védlevél nélkül, -
ha az érdek úgy kívánja,
szemükben könny is ragyog,
új égi fényeket hozva,
lelkednek hervadó tűzét nézi mozdulatlanul,
hisz ő bármilyen időket kibír,
sosem változik, a tőkés mindig a lényegét adja!...
Rohan a század, rohan az ember,
imádva zsolozmáz a hit azokért,
akik már hiába remélnék,
a szellem már ilyen dőre,
a munkás itt fogoly,
régóta, senyved börtönébe zárva!
Bársony sötét éjben alszik a világ!
Battonya, 2003. 05. 19.

Itt minden setét

Isten, szemrehányón állok eléd,
mint zúgolódó, „világunk öröméért”,
őseim így lehelték belém, hogy szóljak
a népek békeességért, az éhezők
kenyeréért, a betegek gyógyszeréért,
teszem ezt fáradtan,
öregem botlón, mert tudom
honnan indultam,
szólok a kicsik reménységéért,
a nagyok alázatáért...
Urak figyeljete!
Én gyűjtök a magyar mezőn,
gondolatom kúszik, csüggedezőn,
az erőtlenségért, az elesettekért!
Urak gyertek hozzánk közelebb!
Gyertek, lássatok tisztán,
itt láttok olyat amit „fentről”
látnotok nem lehet...
Nem látjátok, hogy a „putriajtón”
süvölt a hideg...
Setét homályban él a pór,
egyre vár, Jézusnak kiált,
a Golgota keresztje alól,
- nektek hiába szól! -

Igazsága nincs, falán a régi szentek,
jó ha szalmán alszik,
nem a csupasz dikón,
mert ott a szű monotonul perceg!...

Battonya, 2003. 01. 30.

Halló!...

Én huszadikszázad beszélek!
Én a huszonegyedik vagyok, de jobb, -
ha hallgatsz kérlek!...
Megcsendesülten - ne gondold, hogy csak én -
vagyok aki romlottan didergek...
Megsuhintanak téged is, - mint engemet,
a régi századok is, melyek
már elmentek...
Közben, - morog, motoz, romlottan is, a beszédért,
könyörög, alkuszik!...

Szánom és hallgatom...

Halló huszadik, na, hallgatlak. - Én beszélek?! -
Igen én vagyok - a huszonegyedik, - beszélj kérlek?! -
Innen a drótvégéről mondom: leperegtem.
„Szép voltál”... Ezt én mondom, a huszonegyedik.
Még most is taposol felettem!...
Fogadd el, hogy elmentem!...
Halló huszadik, - azt mondod - elzúgtál, káprázatosak
szimbóliumaid, azt nem mondod, hogy az éjfélen
„elpucoltál.” Csak a méla harang figyelt rád!...
Mert nekünk semmi jót nem hoztál!!!
Díszben érkeztél és közben ránk
forradalmakat és két világháborút suhogtál...
Több természeti katasztrófát!
Sokszor remegett a föld, - te már beleszólnál? -
No nem! Voltak éhínségek, betegségek,
növekvő gyűlölet! - Atomfegyverkezések,
nemzeti összeférhetetlenségek,
terrortámadások, rejtett hazugságok, titkok,
s egyéb esztelenségek!
Halló - Most már jobb ha elmész!
Ki beléd kutat az elvész!

Battonya, 2003. 01. 31.

Mintha Pilátus sem értené

A felszabadulás pert!
tényleg hamis volt? - Mert...
És most lássunk csudát
és egy kérdést, ki dobta
először az égő indulatcsóvát?
Csodálkozom rajtuk, nahát
meg de hát, - igaz, - privát -
ők honnan ismerhetnék
a támadók lelki aszályát?!
E világban, elönt a hazug maszlag,
áruló sebből kimered a tör, hazudnak...

Teremtő eszmék melegágya,
gondolkodó ember számára: bányá.
Színes kalandjuknak ez lett a vége!...
Nem elkerülhető? - Hm, ez a bölcssek menedéke? -
Ők tudják. Ők mondják és értik,
vagy csak, a csalódott szívek
balzsamírja?...
Ja kérem, - a szellem is vagyon,
a megbántott szívre, sebre pólya...
No de, a több millió halott
visszavonhatatlanul tud várni,
csend, csend a temetőkertek takarója...
Önök Uraim! - Önöknek csak nem illik sírni! -
És értik-e, akik ma látnak? - A nagy hódítók! -
Szóval, - boldog hazagyarapítók,
öl is a szó, a tűz meg erő!
Európa Önöktől lett temető!
E nagy diadalt tánccal ünnepeljük???
- Igaz, - meghalt a rendszer
csak a szegények csillaga remeg!...

Battonya, 2003. 02. 28.

Ragaszkodom

Őseim földjéhez
az itteni röghöz
enyém e kötélék -
a kegyelem

nem Vereckeiség
gyötrelmes
bizonytalansága
még akkor sem
ha az érdek
úgy kívánja
ha a megpróbáltatások
kerekei csavarják életem
akkor is
csak azt tudom
őseimnek nem jutott kacagány
igen Atyám
a szükség tartotta hitünkben
a szép, józan, bölcs, emlékeket
Uram, bocsásd meg, ha én nem úgy élem meg
mert az élet itt kőfalként szaka rám
a pannon ég alatt nincsen
felé csavarják életem
a sors felém fordítja
az üres semmibe öröklött ősi hitemet
s én nehezen, mint az ámuló csodálat
látom őket, azt az utat amit bejártak
e régen ellenükre épített
mélység felett!...
Föld, föld, kemény kötött
a lét itt végtelenül szegény s örök!...
Battonya, 2003. 12. 04.

A gazdag

Kincsével hivalkodik,
s Te szenvedsz barátom,
ne sajnáld mert a lelke
csaló hitben hajszolt,
szeretet, jószág, éjszín gyászban,
test és lélek érzés gondolat,
hideg tekintet, bántó alázat...
Mint vaktyúk kapar,
s nem vesz már téged észre,
a vagyonszerzésben hályog borul
a szemére!...

Mi végre?

Ő üzen nekem a lélek titokzatos tájairól...
Ezek ilyenek! - Ezek a találkozások,
a hazugságízű bajok ellen tőlük csak szólamok!
Mert így mondják el nekem jöttömben ezek a Tao angyalok!
Hiszem, tudom, hogy ők nem kiszikkadt testű juhásztorok!
Meg van írva, hogy csalás a megosztó élet,
közel a beteljesedés, míg kertünket,
az Úr kertjét, egyre szaporodó gaz borítja,
a gyarló sziklavárat, kapáljuk körül újra meg újra!...

Oszlik a köd

Az ország fölött;
magyarazzam meg példázatomat,
hogy megfeleljen, hajszol egy nagy úr, az idő,
„ezek kérges kezű bajnokok, a bennünket szolgáló urak,
ezek a jóakaratot hirdető angyalok, ezek gyöngyhalász-
ok,”
látom, amint a konc felett összedugják fejüket,
tempó a palota, a gazdag ajándék, a kincstár bírja!...

S akkor

(Szelezsán Péter unoka testvérem halálára)

Hirtelen elmentél Péter,
a vágy mély, hogy minél
több legyen a seb
a testvér szívéen,
búval elmúlással
bezártál ajtót ablakot,
de még tudja mindenki,
hogy Péter itt lakott!

Péter, - fáj az a forma
sokszor megsuhint
a fájdalom, ahogy
a „Nagy-úr” kegyetlen göggel elvágta
életed néma hervadásba...
Tegnap még léted egy egész világ volt,
a jövő pedig egy legszentebb ígélet,
de a derült égnek,

im, fellege támad,
és mint hervadt szírom
hullott el az élet...
Tegnap még láttunk-
ma búcsúzunk,
nem gondol egyikünk sem
gyászra, elmúlásra...
Reggelre öcséd
holt híredet hozta...
...Aztán sírás...
Testvér bocsáss sugárt
sírod sötét mélységeiből,
két szemeddel még tükrözz
világíts nekünk...
Battonya, 2002. 06. 20.

Versbe fojtom önmagam

Papírt ceruzát kérek
indigót „téntát” vagy gépet.
Szentléleknek szent tüzetől,
jó Istenem,
hová szálljon fohászom?
Mikor a hit vakként eltűnik az éjjel,
e tüzesős világban Te Isten és én,
addig itt bolyongok, mint teremtet,
lenn a porban, - mivé lettem?!...
Karikás szemem, nyisd fel!...
Piruljak vagy sápadjak, ám de mától,
mert a tét, az élet, s én, - nem tanulok
mosolyogni szolgál!...
Mert itt bűnben fogannak a szentek,
és az éjjel pokla rémít!...
Míg látom, míg érzem, a léha múltat, a régít,
lány papírom langy puhává tesz egészen
vad indulatom, meg rémülő szemem,
becsukom, hisz vallásra, fajra színre
tekintet nélkül pusztul el
körülöttem a világ!
Akkor minek írjak /kínlódjak ki/
magamat dicsérő büszke írást,
mikor elvesznek az apák anyák!...
Bódult világ! - Itt állok porrá omolva!
A tűz zord, mind írásom jeges zivatarja,
kiszórom mind amit zsákomba
tömött az aratás ura!...

Barbár szívemre tudom
megdermed a hívő lélek,
leszek barbár, égjek máglyán,
mint hát neveznek,
vértől buzogjon a sebem, de ezzel a világgal!...
Nem lépek alkura! - Nem!...

Tavaszi reggelen

Amikor harmatban fürdenek a fények
s fénysugár hozsannát tükröznek
a hűs fuvalmak,
amikor selymes csókú szájjal,
balzsamillatokkal
a tavasz új üzenetet hoz!...
Jön, jön özszőkésű lábón,
- nem titokban...
A nagy erdő lombján
a napfény átsugárzik,
lombját, levélkék glóriáit,
gyászban elveti,
tavasz jöttén a fák
ágait levéldíszével
büszkén beteregeti...
Jön mint Ádám!
Hallga-hallga halk tücsökszó mellett...
Jöjj!!!
Vedd válladra a rózsaköteget,
amit az élet rád rakott!
Végy magadhoz sok szép virágot,
így már nem is lesz fájdalmas a robot!
Kertedben ha rózsailat árad,
suhánva oson utánad...
Boldog terveket, szép kerteket!
- Ember, becsülöm munkádat! -
Figyeld a madarak pillantásait,
meg a fodros égboltozatot!...
s a végén,
végy az oltárról tüzet,
hogy bölcs mérséklet szálljon
életed felett!
A szeretet!...
Sok-sok boldog percet...

„Közmunkások”

Mennek munkába, lelkükbe - látok -
nincs ablaka a napsugárnak.
Szemükre szállt egy szürke fátyol,
az egyik így szól: a gyárunk megállt,
nincs munka, nincs család,
és mindenek után tisztünk kopott,
bünné kövült bennünk a bánat!...
- Ha néha gondúzó vasárnap
egy-egy a kocsmába betéved,
szeme üres, tartása fáradt,
ott tisztul meg, ha lelke van...
Tengernyi a könnyem,
megátkozom ezerszer az ilyen életet! -
Semmibe hullna versem, ha hiába írtam.
Én Istenem, de sokszor közéjük álltam.
- Üres szóval, hogy tudnék állni eléjük? -
s nem az fontos, hogy hol állunk,
az a fontos, hogy hogyan állunk.
- A megértés - az a fontos! -
Üres szóval ne állj eléjük!
Ne, mert az üres szavak zengése vádol,
mit érnek a lélektelen vádaskodások!?
Piacgazdaság?! - önámítás volt!
- Gúzsbakötő rémtett!
Ezek leírt megkötözött emberi lelkek
bilincseit kínok között jajgatva rázzák!
Mikor oldja fel végre őket
győzelmesen a „béliára helyezett”
magasságos úristen?!

Battonya, 2003. 03. 14.

Eredj, beszélj

(Vagy írd!)

Én is mint Ábrahám,
mintha hangot
hallattam volna.
Menj! -
fáradhatatlan
gonddal írd verseid!
Lassan tárulkozó gonddal
megnyitják szívük belsejét
az emberek-, életük-,

a „Nagybetűs életút”,
megyünk a szomorúság mezején
mezők juhaiként a sántákkal,
vakokkal, a nyugvó napenyészetben,
fényforrások járásaiban,
észre sem veszi, aki odajut,
hogyan legelő nélkül marad,
a ködösítés neszeiben,
a titokzatos szimbólumokkal
zsúfolt beszédekben,
magasságaikat ismertetik
az igék: terhek hullnak,
sebek nem gyógyulnak,
valami forr, semmisem változik,
Ó, nem mindig a fehérbotos vakság
sodort bennünket a koldusok közé,
vak lesz az akinek,
„nem jutott dinnyeföld”
aki csak lefelé néz,
és sohasem tekint fölfelé!...
Mi mezők juhái, életet táró tanítás:
szolgáknak, szolgálni, alázatban...

Battonya, 2003. 04. 24.

Micsoda átok

Az egyért, az egy pedig az Egyetlenért
nehezedik néha agyamra...
Isten, mikor tenálad várunk kedvre és meghallgatásra.
Mikor már az észörjítő kérdésekre nincs válasz,
csak Hozsanna...
Isten, apáink bűnét sújtoló fejbólintásra
nem érkezik válasz,
milyen sötétség!!!
Micsoda árva,
szűkölő kis állat a lélek,
mikor magára marad
az élet dzsungelében!...
Bánatos szemű, átokkal vert gyermekeid,
de sokszor egyetlen tiszta lapra
teszünk fel mindent,
mi porba vesző Jánosbogárkák.
Isten, Ábrahám és Izsák istene,
rajtunk a múlás viharai zúgnak
mi már százszor visszafizettük
a halálnak a halandóságot,

a mindenségnek az égi lángot...
Nem lehet emberi szóval meghatározni
mikor szempillantatokban felvillámlik,
az átok és ha valóban maradtál a régi,
ki kedvvel látja az embert háborúban égni
a vért, a vért, az ős istenitelt,
„golyót kapott az, aki lerogyott,
mert utolszor imádkozni akart!”
Isten, nincs véletlen.
Találkozunk olyan emberekkel,
akik - megfejthetetlen-,
naponta Hórebre lépnek
s halomra öletik a népet!
Sötétlik tőlük a világ,
Parancsra teszik, az angyalát!

Ez lenne dalom krémje?!

Az életbárat hajt mint egy
kába birkát,
az életről szóló megnyilatkozásaim
nem igazi tercinák...
Ráncos arcom barna szemem
körül sok-sok a szarkaláb,
még arról sem tehetek
tényleg, -
hogyan hajam sötétje
magától fehérlik
végleg...
Ám gondjaim is kozmikusak
meleg szívem felé
a béke egyre sűrűbben
ver sátrat!...
Egy eldugott csendben
- az embernek -
több szava nincsen...
Battonya, 2003. 03. 25.

Mikor már

Éveink növekvő száma
mikor már mocsárba
süllyed a nyárvég

mikor már éveink
földre roskasztanak
mikor már aszaló
gyöngyét elvesztette
a nyár
mikor alászállunk
lelkünk tömlöcébe,
mikor kitekintünk házunk
ablakán
mikor már nem nyílik az ablak
mikor az utasra nem várnak
mikor az út követése nehéz
mikor az élet csupa
megpróbáltatás, szenvedés,
mikor nehéz a vállra vett kereszt
mikor már nem vibrál körülöttünk
Szeretettel: mikor már nincs kinek
megköszöni a kenyeret,
az asztalt,
mikor már anyánk nem jön elénk,
ki bennünket imáiban magasztalt,
mikor szelíd arcán elveszett
a világot befogadó mosoly,
ez megsokszoroz minden jelet,
itt az ideje, hogy
elindulj Őelébe
lépésről - lépésre.
Anyánk emlékéen átragyog a hit,
még majd akkor is, ha majd a gyertyánk
értünk ég csonkig!

Battonya, 2003. 04. 13.

Az írás

Az agy, ha munkál, működik
a sors visz, hajt lendít,
mára, nem holnapra,
percekre, órákra,
számomra a legszerényebben,
de akkor is, írni kell!
Nekem az írás mindig új:
A változatlan
örökkévaló Ige.
Formál, alakít,
ha előjöhetek
szívem kifosztott fillérjeivel:
Istenem, - csak adj mindig erőt,

adj rálátást, felismerést
e beláthatatlan mélység fölött,
mindig elegendőt!
Azt a szót, azt a betűt mely lendítőkerék,
mely mutatja velem
munkástevéim mai börtönét!
Nadirtól a zenitig!
Csupán a szem ide nem elég!
Battonya, 2003. 05. 19.

A papír

Nem tudunk élni papír nélkül!
Megtörtént.
A földön a szél szerteszórta,
megpörgette, mint száraz kórót
az őszi szél, belefűtta,
az árokba is,
miközben a porban hevert
megcsomózva, - azt gondoltam, megsomorodva,
feltárom erényeit, igaz tiszta útra
viszem, a papírról beszélek most oldódva.
Nézzünk körül a zsebekbe:
vonatjegy, repülőjegy, trolibuszjegy,
metró- villamosjegy, lentjárásra, fentjárásra.
Papír a megálláshoz, papír a mozgáshoz,
irat, bizonyítvány, levél jogosítvány,
tilalomról, eltiltásról, felfüggesztésről,
helyeslésről, jóváhagyásról, engedélyezésről,
rabság... fogság... szabadságról, biztosításról,
notesz, könyv, folyóirat, újság, bizonyíték
bizonyítéka papíron!...
A származás igazolása, bizonyítása,
a bizonyíték, az igazolás igazolása,
tanúsítvány, szerződés,
kimutatás, a kimutatás kimutatása;
Ez már kérem máglyákat gyújt,
de még mindig nem csomagolópapír,
mert azt tudnunk illik manapság, - hogy papír,
az nagyobb bizonyíték mint maga az élet!...
Mert jaj, - ha nincs papír, - mert papír nélkül még
meghalnunk sem lehet, kiírva papíron a „pagoda” elé,
a kezdet és a vég...
Móddal hiszékenyen begöngyöl,
betakar szalagja a kereszten.
Kiáltjuk azt, hogy Te jó Isten
papírbankónk nem is volt, nincsen!

Víz, víz, víz

Áttört a Tisza gáton
mezőn vetésen határon
harasztos ugaron házakon
Át az ősi földeken.
Meghökken az értelem,
a roppant hatalmas erőn
mely ördögöt is legyőző
élőkön győztesen tomboló
hatalom, folyton-folyvást
gyarapszik és mindig több lesz!
Valami kínos nyugtalanság
feszíti a pattanó gáton a vizet,
földszakadáson, homokzsákon,
hömpölyög előre és rabol...
Csillámlik a víz tükre a házakban,
a plusz meg a mínusz is
ugyanaz: víz, víz, víz, kínos valóság!
Szent vad robajjal vizes sárral,
vág mindent tönkre föld és ég között,
minden-minden úszik, a ködös vízben
eltűnik a mélyben!...
Messzi időkön át eszményi szépséget
ezernyi forró hálát zengtünk neked
drága Tiszánk, tőled vártuk,
hogyan harmatozd földjeinket,
s te most összetörted bennünk
reményünk szivárvány hídját!...
a vízbe csordult könnyek,
kínok, anya fohászok,
az élet könyvébe írt ősi szokások,
gyönyörű tiszaparti szép, - „bús emberálmok!”...
A Tiszaparton az idő megállt, a forrás elfűjt!...
Az anyák tört szívéen megjelent a remény,
mely visz tovább, egy új hajnal pírja felé!...
Az anyák, a hit csillagán reménnyel élnek,
a kétség és a pokol tornácán is jövőt ígérnek!...

Kényszerű beszélgetés írógéppemmel

Homályos gondolatokkal
leültem elmondhatatlan
életemről verset írni.
Gépem hallgat mint a sír
ma nem akar semmit.
Valahol a betűk rejtekén;
elakadt...
Így hát az írás szótalan...

Te, csattogó masina te,
aki sejtelmes dolgokat
remélsz tőlem örökké, te,
apró és nagy gondjaim barátja,
te mindentudó,
nagy gondjaimon is átsikló,
vallatáskor átsegítettél
az élet minden nyomorúságán
csodálatos néma mormogásoddal
vitt át rezdülő mozgásod
sikongó hangod
simán futó karcsú betűid
egyenletesen szaladtak
a papíron.
S most, - nem. - Az istennek sem!...

Mi mindig egyet akartunk
az élet titkaiban egy volt a célunk...
Most betűd sem rebben,
csak pillogsz, nyögsz...
S íme, én most majdnem
a pokolra szállok menten...
Ne hagyj el, - igaz, - nem vagyok
egy szép gépiróleány,
de dolgozzunk még együtt mint sokszor már?!
Battonya, 2003. 05. 19.

Erika, az írógéppem

Göcsörtös ujjhegyem ver bánt,
Nem az ujjak bölcsek, a gondolat bántó,
rád hajtom nehéz kezem,
elkopogom rajtad életem,
s a halált.
S én, írok.
Rólad eddig mit tudok?

Ujjaim nyomán mint hárfa, rezdül meg bensőd,
amint írni kezdesz velem,
visz bennünket a papír fut,
botlik velem, - veled, -
legyőzzük együtt
az írás veszedelmet!...
Hogy szelíd legyek, hogy jó legyek?
Társamként kezeljelek?
Rádborulok te aranybetűs világ,
mint hegedűjére a szelíd hang,
nézem írásom mennyivel inkább
egy valószínűtlen
transzcendens élet
s valóságábrázolás.
Ütögetlek és kérlek vésd legbelülre
tüzes ujjbegyemből kibetűzve,
a büntelen embert imádjuk,
erősíts, emelj, gyűljük a királyt!
Ékes színű imádságok
igédnek fényével s betűiddel pompáznánk
a legszívesebben csak tisztákról írnánk!...
Neved millió dicséret
Erika írógépem.
Battonya, 2003. 08. 09.

„Egyszer

Mindent lelket számba vesznek.
Azokat is, akik megtalálták
az életből kivezető egyetlen
egy lehetőséget,
s ezek mind-mind nagyon kedvesek
az Égben”...
Vannak azonban bűn alatt valók,
akik nyögnek...
Hangos a csend: a pap beszél...
Temetésen vagyunk...
Az árkádok alatt. A tömeg elhaladt.
Igen, porrá lesz aki születik...
Az ember, az bölcs, tudja,
a földbe temetik.
Lehull mint az érett gyümölcs!
Könnyes szemekkel nézünk a Krisztusra:
örök mementó: a kérdést viszi
és visszahozza:
- Kihez mehetnék? Nélküled?

Szorongásból nőtt rémület:
koldus utaknak ösvényén járva,
a lélek nem tűr feledést,
az Úristen ítélkezik,
ki bűnhődjék, kivétkezett,
úgy szeretném megtanulni,
- de sajnos, - nem tudom, -
hogyan alázatos legyek és szelíd,
- legalább itt ne kutassam mások
bűneit! -

Battonya, 2003. 06. 29.

Genetikus lépcsők

(Származást, fejlődést, vizsgálándó)

Battonyán egy komor éjszakában.
Egy embert találtam
az őszi avaron...
Megdöbbsentem a látványtól!...
Uraim! Koromsötét éjjel, mikor
fekvőhelye egy embernek bokor...
Andalogva kószáltam a sötét kihűlt fészek körül,
kértem mutassa meg hol gunnyaszt,
lázban dideregve, a bús magyar éjszakában...
igével telten, álltam fegyverben, osztozva e rosszban!...
több itt a látvány ebben a lepkelét
magyar éjszakában... Mely zord, sötét!...
Lenn, lenn, Te könyörülő Isten,
több itt a szó, bár még csak susogva,
- mi van itten?...
De itt már nem csak az Istené a vívás!...
Jön-e föltámadás?...
Romlott beteg úri szemek, miért, -
csak homályosan látnak?...
Mikor eltévedt báránként szerteszórt, mikérik:
bús alattvalók imáját hordja szét a szél!...
Lihegve járom ezt az éjszakát,
vert pusztán, ezt nyújtom át,
szemrehányón a földön kifosztva
az ember ésszel nem vehető számba!
Mint egykor meghajszolt zúgolódó cseléd,
fölváltatlanul én is elmegyek, érzem.
Közétek fázó őrszemnek, én,
talán még látok a ködön túl is,
ebben a sötét, vaksi, kába, időben...
Elmegyek hozzátok, fulladt szívvel,

így köszönök nektek,
azt kívánva, könnyes szemmel, ne verjen,
hogy megadja, hogy áldjon és segítsen!...
Ahogy a nép imádkozza, váltsd föl e néma szenvedést!
„Az Isten adja!”

Arameusok 2003-ban

(vagy Mammonok Magyarországon)

Zúg már a szél Mandarinéknál
s mégis nő a fogás, nem fogy a szám!...
Mal propos, - Uraim, de honnan, hisz nincs!
Önök mondják, hogy annyi pénznek formája van, volt!
Mert, szívós hínárjai között hogyhogy nem elveszett, ott
itt, - lefelédünk, -
a füst meg a pernye fojtogat,
lelkünk mélyén vergődik a kérdés,
- megdöbbenő rá a felelet, - na - és? -
mert, - mert ugye, - nekik süt a nap!...

Ördögi kelepce: - talán, Isten kiválasztottjai?...
Egymásnak súgnak, nekünk suddognak: - Ne törjünk
pálcát felettük, mert zord rabló fogta el
az útján haladót,
csak úgy a fák közt az ösvényen,
csalival behúzták, mint mikor hálót köt a pók!...
Hegyen-völgyön vén hársak alatt palota épül,
szemünkben ébrenlét és álmodás közt könnyünk gördül...
A zúgó fellelgtábor, - a csalás, a romlásnak, - csak egy, -
vad kinövése, - csak csupán: Malaszt, az ember remeg...
Pillám zárul, álom tárul, - s én zúgok, csalás, csalás, csalás,
és minden csak retusálás,
ebben a kavargó, hangos, nagy fergetegben.
Szólót énekeltek, mint a rigó...
Lapos ez a vidék, kétség és lóbuszok, bürökvirág, haltalan a
tó
Mala fides (rosszhiszeműség), az éhség káprázata bánt!...
Mit ér az élet, a hazug ígéret, ha nem visz célba,
mit ér, ha folyton szakad a cérna?!

Battonya, 2003. 08. 26.

Mert

A ma mindig
frisset kíván
menni bölcs,
jó utakon,
jó cél felé, míg
tudjuk követni
a vágy szédületét,
vagy a mosolygó szívet
mely tud veszteni
egy csendes igennel,
egy csendes ámennel,
akár egy csendes ösvényen,
hol elhalad: az ősi fák alatt,
merengve nézi a tegnapot, mely
rosszra vitt el...
Mért jár?
Üdvre vár még?
Mit nem ért el a földön?
- Mert ilyen a vezeklő lelkek
imaszárnyalása?... Mély
a dölyfösség legyőzése;
hol látomásra gyúl a képzelet,
ahonnan meghozott a reggel.
Mert minden nap kegyelem
és minden nap fellelheted
az egy másik nap eljövetelet
a szeretetsugarak majd elvezetnek,
ahhoz, aki szenved,
csak lásd társadon
a fáradtság bilincseit.

Battonya, 2003 04. 07.

Mi szép volt

Emlék marad az öregek szívében.
Az ember gyermekkori emlékeit
mintha szelíd angyalkezek
simogatnák, ahol Adonáj táborozik,
ott hitben aranytűzként
lobognak az öregszívek, -
oly létet rejtenek, megtörik a kenyeret! -
Vinnék belőlem szét nektek, éltető forrást...
Az ujjongás porát, rátok hímezném vágyaim fátyolát,
dalaimat, az enyhülés harmatját...

Vinnék széjjel az időtlenségben,
napsugárból napsugarat
egy nagy tiszta pillanatban,
szívem színborát!...
Én mindenkit beengednék,
szeretetmenedéket csinálnák,
írásom kapott hangszerén,
madárdalból hangokat csálnék,
érces férfihangon szólítanék
hozzám hívót, szenvedőt,
magányost megfáradt hitetlent...
De mi lesz velem, ha győz a bűn felettem,
jaj, ha elvesztem, mi szép volt bennem...
Ha a gyarlóság elborít,
ha terveim szétfoszlanak
ha siváran ki alszik lámpásom,
ha elvesztem reménységem,
a béke a szeretet üzenetét!
Még felröhögnek a barátaim derűvel
s üzennek nekem, csak azt írd meg,
mi szép volt életedben,
hogy áldássá tudjál válni környezetemben!...
Battonya, 2003. 04. 09.

A televízió előtt

Mintha csak nekem beszélne éppen
ez a kóbor bomlott világ rablója.
Ó az istentelen gaz, ami magával
ragadta.....
Az én vágyam ennél egyszerűbb...
Hol vagy, csendes szép falusi erkölcs?...
Tán az süket, elnyelte a nagyratörő vágy,
hogy miért?... Az homály...
Égett az arcom szégyenemben
népem viharzó átkát véltem felfedezni
e döbbenetes előadásban!...
Zsong-zsibong az én népem,
bús, sok szegény ördög,
a sokaság közepén...
Ringatják, hogy beléje fojtsák
gyászos kudarcukat!...
Én vén „varjúként káromok” -
mi az, hogy új törvények? -
Végzetek útja! - Nyögések! -
Ezer rossz emlék!...

„ezek lehozzák nekünk
az ég kék habselymét!”
Ránk van róva ideológiai szavakkal,
tizedigleni szolgai vérből,...
Illetlenül jöttünk, mi rusnya férgek!...
Jobbról-balról tervek, célok, remények.
Élet, alatta nem kutatsz...
Miért vagyunk mi „Trogloditák?”...
Az ember-állat némultan állt,
a ráksugárzó fényben
sokan hallhatták!...

Battonya, 2003. 09. 04.

Arculütés

Nyom az ember fián.
Mindig több kialvatlan
fáradt, gyűrött, ráncos,
arcot tapint a lelke,
sok feslett gúnyából
kisiklott életállomások
utcákon, utakon, hidakon,
aluljárók tumultusában...
Hol a tavaszt ígérő
napsugár?...
Már megint a nép
hibázott?...
Villódnak utánam, vörös süppedő szőnyegéről,
kísérteties kórusból, lemaradt utasok...
„De kitáncoltuk őket!”...
Mert a mindent szétbomlasztó alattomos zord idő,
büszke robogással gőzfűtőre se méltatja őket!...
Hol kelet, - hol nyugat orgonája
búgja az élet szent dalát...
Hátunk mögött a gyár mint a bánat fekete szobra áll,
sötét mint a halál!...
Megállt a gyár a bánya a gép némán hidegen.
Az ajk néma maradt, talpunk alatt szelek fújnak,
járni fáj, látni méginkább, mert a szem fennakad!...
És íme: ne hidd hogy csak álmodom
e képet!...
Szemünk lesütve, megváltást kérlel!...

Battonya, 2003. 09. 04.

Emberek??!

Csodálatos az emberi szellem,
/némely/ a jég hátán is életet
talál,
rég elfeledett szólamok ezek,
olyanok, amelyek festenek,
amit megérint az ezredek
szele,
még a szél is szárnyra fogja,
úgy száll mint hitvány polyva,
Ó természet!
Rámtört őshazám, - a sok szolga, -
az életorsó alig pergett
sosem volt ok bő áldomásra.
Itt fénylőn sosem égett
Hóreb csipkebokra!
A ma derűs arcok „napraforgók, „
szaporítják misztériumát életünknek,
- álmodoznak! -
„Búza között sok a konkoly!”
A frenológiai bárban a „disznófejű” kortyol
saruszóját ott soha nem oldja
pásztor!
A sarokban hegedű cirpeg
- bizonyos egyed számára.” -
A magasban az égi álmok nyoszolyája, -
szól a „világmegváltóknak” orgonája!...
itt a fényes nagyvilág színe-java,
ki a palotákban csücsül születése óta!...
Isten! - A magasban messze vércse vijjog,
a bokor nem ég el, pedig lángol!...
A mindenségben sárga szirmuk tövén
az égett mag feketül, - emberek, - napjaink
úgy tűnnek mint kóbor csillagok!
Battonya, 2003. 04. 25.

Hétpecsétes gondolatom

Botcsinálta próféta nyomán még
meglátjuk megvalósul-e tervem
mindent megteszek,
csak az utat kell
megtalálni.
Sorsom alászállásra
hív, csak a világomat

kell bejárni...
Törvényem kőtabláit
nem hozza
a fénylő orcájú követ,
nem veszem észre:
- állítólag, - a bilincsek
már rég lehulltak,
de én törvény helyett
egyre csak
keresem az igazságot!
Vakolatát ezer év gyűri,
nyöszörög a zárka mélye sír, rí!
- Eltemették! -
Porkoláb horkol a lócán,
lábainak nincs nyoma,
megint elvesztettük az utat
itt a menedék lét peremén,
- merre a szabadság? -
Battonya, 2003. 04. 03

Kurázi?

(Bátorság, merészség)

Mikor gyermek voltam,
azt mondtam,
hogy a fák teteje
eléri a napot! - A hegye. -
Miért mondták nekem,
- a felnőttek,
hogy nem úgy van?! - Meg, hogy merre?!
Nos ezért, - mikor felnőtt lettem
elhatároztam,
hogy felmegyek egymagam
egy nagyon magas fa tetejére,
- szállást akartam -
nekem, nektek csinálni,
úgy gondoltam bátorságomért
biztatást rebegtek!... De Ti. -
- Bár és de, - pedig féltem. -
- Elsőnek én menjek?! -
- Nincs kurázi, elfogyott a merészség
megütött mint az ébredés
a meleg s a félelem
izzadt a tenyerem...
Barátok, társaim Istenem,
nem az vagyok, - aki voltam, - már régen...

Hallgatagon ülök a fák tövén
s vénen, nem látom a fák hegyét
hályogos szemmel a sötétedő fényben...

Battonya, 2003. 06. 12.

Nap és a fények

A verebek már nyugovóra tértek.
Fáradtan jön az ősz, a fák között
a lanyha esti szélben,
társtalan a magány, csendesedik az élet,
sejtként kering benne a lélek...
Az utcák egyszerre elhomályosulnak,
a tar fák tetején, a szirtek között
a hold kandikál.
A lanyha csendben suhanva oson utánam
őszi hangulatot idézve a homályos bánat...
Kis madár, vedlett ág, veletek teljes az élet,
könyörgöm, várlak titeket,
hisz nekem ti vagytok a rész,
az egészben, örökös nagy folytonosság,
ebben a nagy együttélésben.
A tűnő percek kiülnek gondverte homlokomra
arcomra ráncok gyülekeznek sort sorokra halmozva,
mint a had, - ne bántsátok őket,
- mert ki eddig óvta,
már akarja, szeretetébe zárva.
Egy veréb, zajos közelségből jött
fáradtan, messziről
- még idejében megmenekült, szárnyát ki
tárva,
ereszünkbe költözött és hosszan hallgatott,
- micsoda kötelék, - mi igazán boldoggá tett,
hisz valamit továbbadott!...
- Barátja vagyok! -

Battonya, 2003. 11. 17.

Ezer

Ezer éve fuj a szél
a Kárpát-medence felett,
útjában de sokszor
szaporodtak eszmefellegek,
s mi csak álltunk

a kínok útja közt
szentség és tisztaság,
mint gyenge karikatúra
nem oszlik a köd!
Nincs semmi más,
a Nap a tanúja,
csak fal,
csak duma,
tombol az ország,
a toronyóra
kong pirulva
de egyszer már
az is,
a beteg bús
életükről szólhatna!...
A sok koldusnak
kínkriptája
jajjal zúg felhörögve,
vészt rejt a béke, -
pénz kell a grippenre!
Nincs semmi más
a levegőben,
hacsak a sorsunk
s a levegő nem!...
Beteg vándorként zörgetjük
az ajtót Európába!...
Battonya, 2003. 03. 24.

Tanúnak hívtatok

S azt mondjátok
legyen szemem nyitott, fülem
akkor majd megsimogatjátok
a fejem.
Én azt mondom
ez egyszerű szép és csodás
ha ez lehet vallomás,
látásra már gyengül a szemem,
nyomorult szegényes
az életem!
Úgy jutok el hazáig,
a sok ránchozó kudarc után,
múlt és történelem,
ritkán mosolygott rám
s tízszer annyit sírt,
titkaiba hogyan
tűnődve tekintek,

- hogy szóljak hozzá, -
korunknak mértéke szerint?!
Ha a tudatom alján
megbántanék valakit,
nem erőszak árán!...
Nem, nem, a férfigóg, nem
rangot ad, lejárát!...
Az én programom nem harc
és viszálykérdés, nem gyűlölet,
nem irigység, hanem
béketeremtés Isten
és ember között!...

Battonya, 2003. 03. 21.

Mindennap

Mindennap bölcsét alkotni
egy állandó
örökre forgó
időrendben, dolgozni,
ahogyan az élet működik
a végtelen nagy mindenségben!...
Dolgozni! És nem azt számolgatni,
mikor lesz vége? Fáradozni a közért jó!
Ó, áldott munka, naponta tennivaló!
Naponta hát míg élünk
visz, hajt, lendít
lélekben pedig
de jó volna
ha mégis egyirányba
hajtanánk
mi együtt, én Ádám
sarja, ne éljek
eredménytelenül!
Én a „kisember” nem értem,
csak nézem... egyszer csak
kibírhatatlan a semmittevés.
Uram! én pogány kiáltással
emelt fővel egyenesen
kimondom, ki ma dologtalan,
azt, hogy nem látja ez a sok
bűnös lélek?!
A fejedelmek is gyarló lények
mind a romlás útján tévelyeg!...
Az erjedő gonoszság nem ad kenyeret
az éhezőknek!...

Battonya, 2003. 02. 16.

Amikor

Amikor este
cikáznak a fények,
amikor a villanynak
a fényekhez áram kell,
semmi egyéb,
s mire az este
a világot beborítja
fekete csenddel
lehull a testre...
Csupán a szemnek,
több ez mint setét,
a szív ha lázad,
most láthat csodát!
Itt mi éjjek-éjjén
előáll, -
mint ámuló csodálat
immár mindörökké, -
ember hadd
olvassuk le rólad
égi-földi valódat...
Szelíden állva
nem látjuk
nyitva a szádat,
egy fáradt koldust
lát ez a setét világ!...
Rejtőzködő isten,
ez már alázat!
Sötétben még a lélek
sem világít!

Battonya, 2003. 02. 16.

Ma - halottak napján

(Anno 2003)

Szomorú szívvel ballagok
az őszi temetőben...
A sírok névtábláját olvasom,
később elnézem ámulva
a keresztek sziluettjeit,
a temető virágait, őseim pillantásait,
a fodros égboltozatot,

melyből az őszi eső hull,
itt most, mindenben az ő közelségük ragyog...
A csendes temetőben, a gyertyák fény csóvjában
a temetői csend szokatlan nyüzsgéseiben,
a szomorúság áhítatában, a haladó alázatában,
fenyőfák levele hull szelíden,
hulldogál elibem...
A hold félszemmel
némán pislogón andalít
s a magas menny boltozatán nesztelen
néma csókkal bíboros ködén
tör elő dörömbölve
a hála: az ember érezhet-e ennél
szomorúan szebbet?...
Tisztelegtünk áhítattal,
mi a teremtet világ
bűnös vándorai...
Életet szolgáló anyás szárnyalás
mélyen a szív rejtekében
kitárulkozik- : A szeretet!
Battonya, 2003. 11. 02.

A nagy tél

Elmúlt fagyos hervadásban.
Hófehér takaróját
elvesztette
vége-hossza nincsen a panasznak,
a sóhajnak, könnynek, gyásznak...
Jégcsapok a házak falán
a természet e csodálatos
nagy ölelkezésében
az évek, évszakok
elvonulnak
és feledés mély kútjába
hull az élet...
Az engedelmesség több az áldozatnál!
A tavasz jöttén megállapítom:
a tél, konok volt engedetlen, fagyos,
a napok átvérzett alkonyán akaratos.
Hideg volt, világon túli némaság
ez teljessé varázsolta a magányt.
Szeretném elfeledni
a madártalan hajnalokat.
Minden kóró életre igényt tartok
sokszor csak azért,

mert néha emberibb a tavasz,
mert minden rügycsepp önmagát igazolja,
mert lop a zengő kikelettől!
Felismerem szelíd arcában,
az életünket átformáló lényeket!...

Battonya, 2003. 03. 21.

Evoe

Hát itt a tavasz!

És íme: az áldozatod -
áldozat legyen!
Nekünk most, - ha lehet, -
ne a fölöslegedből adj!
És ne úgy, hogy neked
jusson még,
úgy adj,
hogy te boldog maradj!
Az ige csillagfényében a napisten adjon életet,
varázst, a munkásnak
„kenyeret munkát!”
A tavasz evoé köszöntése
nekünk most „nagy véres út”,
sebző gyötrelmem!...
Csónakunkat viszi az ár
a nyílt tengeren...
A tengeren a haragos víz
csattogva veri láncunkat
a szél durván verdesi
a vitorlavásznat!
Itt már azt gondolnánk
egyenlők vagyunk
egymással,
- de nem! -
Szent Lázár népe!
Még most is, itt is, a harc elvetéltje!
Úri tajték vágódik izzadt hátunkba,
mellünkre, fanyar bűnhabok,
hazugságízű hullám tarajok!

Battonya, 2003. 03. 21.

Este

Az égnek minden csillaga
tündöklő ragyogás.
A földnek minden népe
annyi csoda, amennyit
a képzelet szül csupán...
Ember ki megszületettél
e megsápadt földre, - Te, -
a remény virága, fénye,
gazdag ajándék, lelkek oltalma,
nyomon követni nem tudlak soha!...
Sürgető tanácsom ma,
a szeretet jóságával
a beteljesedés partjára érve
a csillagok fényénél
legyen mindenkinek esti menedéke!...

Battonya, 2003. 02. 15.

ARS POETICA

(vagy inkább, igazoló jelentés magamról)

Soha életemben nem szerettem a szolgaságot, még inkább nem a belső szolgaságot, most is, sőt mindig, verseimben tiltakozom, tiltakoztam ellene!...

A szabad emberért küzdök, küzdöttem, harcolok a magam módján szóban, írásban, vívom környezetemben a „felszabadító harcot”, akarattal, reménnyel, bizakodva, - néha talán, - elkeseredve is, mindenképpen szolgálni szeretnék, - akarok!

Vannak az életben sorsok, /pillanatok/ amikor az emberben felébred a fájdalom, a tudat, mikor azt kell tennie amit embervolta diktál. Mikor az ember nem nézheti a maga és a mások kínját szelíden. Mikor nem lehet csendes és bátortalan, nem élhet önelégülten, jámboran, - csak úgymond,... az Isteni parancsok szerint, mert az emberben a látvány, az érzés, a vágy emóciókat vált vagy indít meg. Mikor a szív jóságát elnyomja a gond, a keserű bánat, a kibékíthetetlen ellenérzés, a harag, a gyávaság, az embertelenség.

A tét nekem ilyenkor, az emberi élet!...

Munkám középpontjában mindig az ember áll, /állt/ az ember gondjaival jövője miatti aggodalmaival...

Sajnálom azokat, akik csak némán várnak, tétlen tűnnek, megnyomorítva, emberségükben megalázva, megroggyant nyomorúságban élnek az Isten akoljában, süketen és vakon bukácsolnak e nyomorú földi életben. Azokhoz szólok legtöbbször, akik a nincstelenség, a magány dermesztő hidegében, kutyamódon élnek!...

Egyetlen vágy, cél, vagy ösztön él, hajt, visz a szolgálat felé: az EMBERSZERETET!...

Nem vagyok sem derék, sem bátor ember, csak csupán abból a fajtából egy esendő pór, aki nem csupán csak magára gondol. Abból a fajtából, aki sohasem feledkezik meg a testvériségről, az emberi méltóságról.

„Emberek legyetek Istenek és Testvérek a földön!”

Battonya 2003. 10. 06.